DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 563

Comissió de Polítiques de Joventut

Sessió 17, dimecres 6 de maig de 2026

Presidència de l'I. Sr. Hugo Manchón García

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença d'una representació de Joventut Àfrica Negra per a informar sobre els seus objectius i les seves línies d'actuació
357-01085/15 4

Compareixença d'una representació de l'Observatori Català de la Joventut per a presentar l'estudi *El desplegament territorial de les polítiques de joventut a Catalunya i la seva alineació amb el PNJCat 2030. Una anàlisi de l'enquesta a municipis i comarques 2022*
357-01277/15 17

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 1 de la CPJ

La sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut (CPJ) s'obre a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix Hugo Manchón García, acompanyat de la vicepresidenta, Núria Navarro Hurtado, i de la secretària, Rosa Jové i Montañola. Assisteixen la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Hi són presents Sabrin Araibi Marachi, Alberto Bondesio Martínez, David González Chanca, Guillem Mateo Sellas i Andrea Zapata Alfonso, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Ennatu Domingo i Soler i Montse Ortiz i Martí, pel G. P. de Junts; Ana Balsera i Marín i Mar Besses Casanovas, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Pau Ferran Navarro, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Júlia Calvet Puig, pel G. P. de VOX en Cataluña, i Lluís Mijoler Martínez, pel G. P. Comuns.

També hi són presents els membres de la comissió Alba Garcia Bermejo, del Partit dels Socialistes de Catalunya; Josep Aleix Agustí Canals, de Junts per Catalunya; Marc Martínez Romeu, d'Esquerra Republicana de Catalunya; Raúl Collbatallé Simón, del Partit Popular de Catalunya; Arnau Morales Soley, de Comuns, i Joan Font Valverde i Núria Velasco Relats, del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el president de l'associació Joventut Àfrica Negra, Ousmane Touré, acompanyat de la portaveu de l'associació, i la directora de l'Observatori Català de la Joventut, Myrte Monseny Martínez, acompanyada de la responsable tècnica de l'observatori, Saleta Fabra Anton.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de Joventut Àfrica Negra davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre els seus objectius i les seves línies d'actuació (tram. 357-01085/15).

2. Compareixença d'una representació de l'Observatori Català de la Joventut davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a presentar l'estudi *El desplegament territorial de les polítiques de joventut a Catalunya i la seva alineació amb el PNJCat 2030. Una anàlisi de l'enquesta a municipis i comarques 2022* (tram. 357-01277/15).

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrat l'inici de la comissió.)

Sabrin Araibi Marachi

El diputat Alberto Bondesio s'incorporarà més tard i de moment el substitueix el diputat Guillem Mateo.

El president

Molt bé. Alguna substitució més? *(Pausa.)* Sí?

Montse Ortiz i Martí

No és ben bé una substitució, és simplement anunciar que avui l'expert del nostre grup parlamentari serà el Jofre Mont i Geli, i que s'incorporarà ara en breu.

El president

D'acord. Molt bé.

Lluís Mijoler Martínez

President, el diputat Lluís Mijoler, dels Comuns, substitueix la diputada Núria Lozano.

El president

Molt bé, gràcies.

Suspenem la sessió dos minuts per rebre els primers compareixents.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les tres i vuit minuts.

El president

Molt bé.

Compareixença d'una representació de Joventut Àfrica Negra per a informar sobre els seus objectius i les seves línies d'actuació

357-01085/15

Donem la benvinguda al senyor Ousmane Touré i a la senyora Fatoumata Sylla, en representació de Joventut Àfrica Negra, que avui ens explicaran els seus objectius i línies d'actuació.

I recordar el funcionament de la compareixença: tindran un temps de fins a quinze minuts. Després, els grups parlamentaris faran les seves intervencions, amb un temps de fins a cinc minuts cadascun, i tancarem amb la seva intervenció de nou per respondre les preguntes, per un temps de set minuts.

Dit això, poden començar quan vulguin.

Fatoumata Sylla Gassama (portaveu de Joventut Àfrica Negra de Catalunya)

Molt bona tarda, senyor president, membres de la Mesa, diputades i diputats, representant del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Moltes gràcies per convidar-nos a aquesta sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut. Compareixem en nom de l'associació Joventut Àfrica Negra de Catalunya per explicar qui som, què fem, però sobretot per compartir des d'on treballem i cap a on volem contribuir com a societat.

La JAN és una organització juvenil fundada el 19 de setembre de 2019. Vam néixer amb una necessitat molt concreta: crear un espai inclusiu, lliure i estructurat on els joves catalans d'origen africà i afrodescendents puguem expressar-nos, col·laborar, compartir coneixements i desenvolupar-nos. Actualment som una associació formada per vint joves de fins a vuit països d'origen diferents, una diversitat que no només ens defineix, sinó que ens permet entendre i connectar realitats diverses dins la societat catalana. Des del principi hem promogut la unitat d'acció entre joves afrodescendents i la visibilització de les nostres cultures, valors i problemàtiques.

Però amb el temps hem entès quelcom més profund, i és que la nostra tasca no pot quedar reduïda a un cercle intern. Som una generació que ha crescut entre mons, entre referents, entre maneres diferents d'entendre la vida. I això, lluny de ser una dificultat, s'ha convertit en una capacitat clau: la capacitat de connectar realitats que sovint no es troben. Per això, treballem no només per les nostres comunitats, sinó per connectar amb la Catalunya on vivim, aportar al conjunt de la societat i establir ponts amb altres realitats.

Volem que se'ns conegui per les nostres capacitats i contribucions, no per estereotips, per això obrim els nostres espais a persones d'altres orígens i col·laborem amb entitats locals per fomentar l'entesa mútua. Perquè la realitat és que no només som una associació; som un pont. I aquesta idea és la base de la nostra missió i els nostres valors. La nostra missió és clara: promoure la integració social, cultural i educativa dels joves a Catalunya. Busquem enfortir la nostra identitat col·lectiva; oferir oportunitats de creixement en lideratge, comunicació i solidaritat; contribuir a un millor enteniment entre comunitats immigrades i natives.

El nostre treball no està orientat únicament a la comunitat afrodescendent, sinó que està també orientat a una idea molt més ambiciosa, que és el fet de construir una Catalunya que s'entengui millor a si mateixa. Perquè quan una societat només es mira des d'un sol punt de vista, es limita, però quan incorpora mirades diverses, es transforma.

Els valors que ens guien són: drets humans i igualtat, ja que defensem una societat en què totes les persones tinguin les mateixes oportunitats; convivència pacífica i respecte per la diversitat –creiem en el diàleg intercultural com a base de la cohesió social–; participació i associacionisme –l'associacionisme juvenil és clau per a la transformació social i personal–, i en últim lloc, tenim l'equitat territorial, feminisme, ecologisme i justícia global, ja que compartim els valors del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que vetlla per garantir els drets

juvenils d'arreu del territori, erradicar tota forma d'opressió, minimitzar l'impacte ambiental i sobretot reforçar la solidaritat internacional.

Aquests valors s'alineen amb el pla nacional de la joventut de Catalunya 2030, que aposta per l'emancipació, el benestar i la participació de la joventut catalana. I sobretot s'alineen amb una convicció profunda: la connexió intercultural és una eina poderosa. Volem apropar persones de diversos orígens, activar el diàleg i l'entesa i trencar prejudicis. Per això, la JAN no aspira només a representar una única comunitat, sinó a esdevenir un pont entre la joventut afrodescendent i la societat catalana en el seu conjunt.

Per materialitzar aquesta missió, hem creat diferents projectes i espais que ofereixen eines d'aprenentatge, trobada i vinculació amb les nostres arrels. Durant els últims mesos hem realitzat vuit esdeveniments oberts dirigits a tot tipus de públic, amb l'objectiu de generar espais reals de convivència i interacció entre persones d'orígens diversos.

Un dels exemples més representatius és un esdeveniment anomenat JAN Experience. És un esdeveniment cultural i comunitari que va més enllà d'una trobada puntual, no? És un espai viu de convivència, on es connecten cultura, identitat i participació ciutadana, a través de la ciutadania, a través de la música, la gastronomia, l'art i el diàleg. Celebrada recentment al Museu Marítim de Barcelona, vam reunir més de set-centes persones i vam comptar amb la col·laboració d'aproximadament vint-i-cinc entitats i negocis. En aquest marc, vam poder organitzar també una taula rodona, amb la participació de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.

Aquests tipus d'iniciatives posen en valor un element clau del nostre treball, la capacitat de generar espais de connexió social on l'Administració per si sola sovint té més dificultats per arribar amb la mateixa proximitat i confiança. I en el fons, aquest mateix enfocament és el que travessa la resta dels nostres projectes: crear espais reals de trobada, generar vincles i construir una convivència basada en el coneixement mutu i el respecte.

Moltes gràcies per escoltar-me. Ara el meu company continuarà amb la resta.

Ousmane Touré (president de Joventut Àfrica Negra de Catalunya)

Bona tarda, senyor president, membres de la Mesa, diputades i diputats, representant del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. I un cop més, moltes gràcies per convidar-nos a aquesta sessió.

A continuació, un cop hem parlat de qui som, ara parlarem de què fem. JAN Abilities és una de les nostres activitats. En aquest programa fem tallers de finances, psicologia, filosofia i altres àmbits. Oferim recursos pràctics per al dia a dia: aprendre a gestionar un pressupost, per exemple, entendre la salut mental o explorar el pensament crític. Professionals i voluntaris adapten els continguts al nostre context i conviden joves d'altres comunitats a participar-hi, afavorint l'intercanvi de coneixement.

El JAN Games és una trobada on hi han jocs de taula i dinàmiques cooperatives. Més enllà del joc, fomentem la comunicació, la presa de decisions i la confiança. Aquest espai és obert a tothom. Persones d'orígens diversos hi participen, es coneixen i trenquen barreres culturals.

Al JAN Reconnect, personalment, una de les activitats que més m'agrada, organitzem xerrades, rutes culturals, tallers per aprofundir en la història i en la cultura africana i catalana i treballem també amb gent afrodescendent. Aquesta mirada cap al passat ens ajuda a construir una identitat híbrida. També convidem persones d'altres cultures perquè descobreixin la nostra herència i compartim perspectives.

El JAN Oratoire, un concurs d'oratòria juvenil orientat a potenciar les habilitats comunicatives, argumentatives i de lideratge. Aquest espai ens permet formar joves capaços de fer sentir la seva veu en l'esfera pública.

Al JAN Sport, per exemple, hi fem tornejos de futbol i altres esports. A més de cuidar el cos, aquest esdeveniment fomenta el treball en equip i la integració. Hi participen joves i adults, demostrant que l'esport és un llenguatge universal que uneix.

Tots aquests projectes són oberts i col·laboratius. Busquem sumar persones amb inquietuds diverses i construir comunitats basades en la confiança i el respecte. A través d'ells, volem fer xarxa, connectar i apropar-nos a la societat catalana des de les nostres habilitats i coneixements.

I és precisament aquí on neix la pregunta clau: per què ho fem? La nostra raó de ser s'articula en tres eixos principals. En primer lloc, enfortir la nostra comunitat i empoderar la joventut catalana afrodescendent. Sabem que les persones racialitzades s'enfronten a barreres específiques: discriminació laboral, d'habitatge, invisibilització dels referents culturals o absència de mecanismes per fer servir la seva veu. Davant d'això, generem espais on aquestes persones puguin créixer, expressar-se i desenvolupar tot el seu potencial.

En segon lloc, trencar estereotips i fomentar la diversitat cultural. Volem que la societat ens valori per qui som i pel que aportem. Això implica mostrar la pluralitat de les cultures africanes i promoure el respecte i construir una narrativa basada en la realitat i no en els prejudicis.

I, finalment, apropar-nos a la resta de societats catalanes. Ens sentim part de Catalunya i som catalans. Treballem per crear espais on aquesta doble identitat sigui valorada i aquesta realitat es visqui des de la connexió i no des de la distància. Les nostres activitats són una invitació a compartir experiències i construir un futur comú. Perquè, al final, no es tracta només de conviure; es tracta d'entendre'ns.

Partint d'això, també parlarem de reptes i de propostes. Alguna de les propostes que tenim, per exemple, és l'accés al mercat laboral. I totes les propostes són per a tots els joves que viuen a Catalunya. Però és veritat que molts dels joves afrodescendents tenen formació, talent i capacitats, però no troben feina digna. Proposem impulsar programes de mentoria i acords amb empreses per facilitar pràctiques remunerades i contractacions més equitatives.

L'habitatge és una qüestió que ens preocupa a tots. La discriminació en l'accés al lloguer continua sent una realitat invisibilitzada. Proposem ampliar el Bo Lloguer Jove i avançar cap als mecanismes com l'aval públic per a joves que no disposen de xarxes familiars que els puguin avalar.

L'homologació d'estudis és un problema que tenen molts joves. Moltes persones amb títols estrangers no poden exercir per processos lents i complexos. Demanem agilitzar-los i oferir formació complementària per inserir-se al mercat laboral.

També és imprescindible reforçar les campanyes antiracistes. Necessitem campanyes institucionals de sensibilització i formacions diverses destinades a la ciutadania i al personal de l'Administració que mostrin la realitat de Catalunya, joves que volen treballar i impulsar per agrair tot el que estan fent aquí.

La lluita contra el racisme estructural. Participació política i social. Creiem que és essencial garantir la representació de joves afrodescendents en els òrgans de decisió i espais de participació juvenil. La nostra veu ha d'estar present en la definició de polítiques que ens afecten.

I la salut mental, perquè molts joves viuen situacions d'estrès, incertesa o discriminació que incapaciten directament el seu benestar. És necessari garantir serveis accessibles i culturalment competents, així com integrar aquesta dimensió dins de les polítiques juvenils.

Aquest conjunt de propostes s'alineen amb els objectius d'emancipació, benestar i participació del pla nacional de la joventut i amb els valors de participació, equitat i justícia global del CNJC.

Per acabar, volíem concloure agraint al Parlament de Catalunya i a la diputada Sabrin, del Partit dels Socialistes de Catalunya, aquesta oportunitat, perquè per

nosaltres compartir la nostra realitat i les nostres iniciatives en aquest espai és un honor i és un pas cap a una societat més inclusiva i cohesionada. Confiem que aquest relat hagi servit no només per contextualitzar la nostra intervenció, sinó també per mostrar una manera de treballar que pot complementar l'acció pública, especialment en aquells espais on la proximitat, la confiança i el vincle comunitari són determinants.

Les propostes exposades aspiren a contribuir a la construcció de polítiques de joventut més representatives, més eficaces i més connectades amb la realitat social. La JAN està disposada a col·laborar amb les institucions per fer visible la riquesa de la diversitat, crear ponts i construir el bé comú, perquè estem convençuts que aquest tipus de treball no és accessori, sinó necessari per al futur de la societat catalana.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

El president

Moltes gràcies. I ara és el torn dels grups parlamentaris, i comencem pel que va sol·licitar la compareixença, que és el Grup de Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula la seva portaveu, Sabrin Araibi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Primer de tot, doncs, agrair la presència de l'associació Joventut Àfrica Negra i, en especial, al seu president i la seva portaveu per les explicacions i per la seva compareixença aquí al Parlament. Des del nostre grup, quan vam demanar aquesta compareixença, la vam veure totalment necessària, perquè crec que quan parlem de joventut en el Parlament hem de parlar també de la diversitat del nostre país, perquè agradi o no a alguns grups parlamentaris la realitat dels nostres barris, de les nostres escoles i de les nostres universitats és diversa.

I la JAN és un exemple d'un associacionisme juvenil que crea xarxa, que crea referents, que crea un suport mutu entre els joves catalans i catalanes d'origen divers. I això és especialment important en un moment on molts joves d'origen divers encara creixen sentint discursos que els diuen que han de demostrar constantment que també formen part d'aquest país. I això ho hem de canviar.

I aquí també, si m'ho permeteu, puc parlar en primera persona, no?, perquè, com ells han comentat, també sé el que significa sentir que has de demostrar més, que has de justificar constantment la teva pertinença o sentir que hi ha qui et continua mirant com si no fossis plenament d'aquí pel teu nom o pel teu aspecte físic. I per aquest motiu, quan una entitat impulsa aquests espais de formació que ens heu explicat, de lideratge, d'esport, de cultura i oratòria, està fent política en el millor sentit de la paraula, perquè està construint ciutadania i cohesionant socialment la nostra societat.

Necessitem més espais on els joves se sentin escoltats, reconeguts i capaços de liderar. I en aquest sentit, la JAN és el que està fent. I crec que és important també destacar la feina que feu i que ens heu explicat promovent espais de convivència, xarxa amb altres entitats, respecte per la diversitat i el diàleg intercultural, perquè això és essencial per reforçar la cohesió del nostre país i establir ponts, com bé heu comentat.

I en un context, malauradament, on cada vegada també sentim més discursos d'odi que intenten criminalitzar una part del jovent del nostre país pel seu origen o pel seu color de pell, crec que ens hem de preguntar quina resposta volem donar com a societat. I des del nostre grup parlamentari, creiem que la millor resposta i la millor manera de combatre aquests discursos és garantint espais de participació, reconeixement i oportunitats per a tots els joves del nostre país, vinguin d'on vinguin.

I per aquest motiu, ens heu exposat una sèrie de mesures que consideràveu necessàries, però també us volíem preguntar què necessiten els joves afrodescendents, en el vostre cas, però en general els joves d'origen divers de les institucions per sentir-se més escoltats, més representats i amb més oportunitats.

I per acabar, doncs, tornar a agrair-vos tota la tasca que feu, totes les activitats i també tot el vostre activisme. I també donar-vos les gràcies per venir avui al Parlament i donar veu a una realitat que massa vegades ha estat invisibilitzada, però que és imprescindible per construir un país més just i més cohesionat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara és el torn de Junts, i té la paraula la seva diputada, Ennatu Domingo.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, diputats. En nom del Grup Parlamentari de Junts, vull agrair a la senyora Fatoumata Sylla i al senyor Ousmane Touré la seva compareixença. Crec que el fet que vostès hagin comparegut al Parlament a explicar el seu projecte és molt significatiu, perquè la comunitat africana i afrodescendent no ha estat organitzada políticament i encara no ho està, perquè no hi ha hagut la base perquè la política o les demandes es poguessin articular, doncs, al voltant de la comunitat africana i afrodescendent. I, per tant, la seva tasca nosaltres l'entenem com a part d'aquest procés social i polític creixent que vol la plena inclusió de les persones africanes i afrodescendents a Catalunya.

Crec que compartim l'objectiu d'enfortir els vincles entre Catalunya i les comunitats africanes al nostre país. Crec que el senyor Touré ho ha posat molt bé això, expressant que cal fomentar la doble identitat, la catalana i l'africana, i d'això es parla molt poc en aquest Parlament. I, per tant, jo estic molt agraïda que hagin posat aquest tema sobre la taula. Per nosaltres és important entendre com podem millorar això, segons la vostra expertesa, quins són els projectes que han funcionat per poder ajudar la comunitat africana a construir aquesta doble identitat, que pots ser català mentre també pots celebrar i mantenir les teves cultures d'origen. Per tant, estaríem interessats a escoltar una mica més què en pensen vostès sobre això i quines eines pot la política posar per fer possible això.

Després, per preparar aquesta compareixença, jo he intentat buscar una mica d'informació sobre l'associació. He vist que no tenen web, si no m'equivoco. Això és una estratègia de comunicació, perquè creuen que les xarxes socials –he vist que estan a Instagram– poden ajudar a arribar més a la gent jove i, en concret, a la comunitat africana o és una qüestió de recursos? Si poguessin aclarir això, també estaria bé. Perquè, evidentment, tots els projectes que han esmentat són molt amplis, de JAN, des de la inclusió sociolaboral, com han esmentat, fins a informar més sobre la discriminació que pateix la joventut africana.

Segons la seva experiència, quins són avui els reptes que tenen els joves africans a Catalunya? Jo crec que caldria que elaboressin una mica més sobre això, també pels possibles discursos que avui més endavant escoltaran que negaran completament que hi hagi una qüestió de biaix o que certes discriminacions puguin afectar més o condicionin l'experiència vital de la comunitat africana i afrodescendent. En aquest sentit, a nosaltres ens interessaria saber com es pot empoderar, en concret, la joventut africana i afrodescendent a Catalunya, específicament en la qüestió de la participació política. Crec que, especialment de cara a les municipals, no?, que se'n parlarà cada cop més, aquest és un àmbit de feina que caldrà fer més per poder garantir la inclusió del talent que prové d'aquesta comunitat africana al nostre país.

Finalment, com valoren les polítiques d'antiracisme, igualtat i no-discriminació del Govern? Ja han iniciat projectes amb el Govern, però ens interessaria saber si han participat en processos de consulta per desenvolupar els diversos plans contra l'antiracisme. Ara fa..., l'associació es va crear el 2019, crec que hi ha hagut el suficient espai, potser, perquè vostès poguessin, doncs, participar en les diverses mesures que s'han anat anunciant o desenvolupant al llarg d'aquests darrers cinc anys, precisament, per lluitar contra el racisme, no?

Han esmentat la qüestió de la inserció laboral. Tenen algun projecte concret que estiguin treballant? Per saber com ha funcionat. Ens agradaria saber una mica més sobre això.

I, finalment, evidentment com podem ajudar els diputats a nivell legislatiu? Perquè moltes vegades escoltar nous projectes és molt interessant, però si tenen alguna demanda o una prioritat a nivell normatiu que hi puguem incidir i ajudar, doncs, estarem encantats de fer-ne el seguiment.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara, per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el seu especialista, el senyor Marc Martínez. Quan vulgui.

Marc Martínez Romeu

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. En primer lloc, com és de rebut, voldria començar agraint a l'associació Joventut Àfrica Negra que hagi vingut avui a la Comissió de Polítiques de Joventut a comparèixer i explicar sobretot la tasca que realitzeu. Valorem molt positivament que entitats juvenils com la vostra puguin tenir veu en aquest Parlament i sobretot compartir de primera mà la tasca que realitzeu dia a dia. Una tasca que per nosaltres és imprescindible, que acompanya i empodera joves que sovint pateixen discriminacions estructurals i que contribueix també d'una manera molt activa a la cohesió social del nostre país.

Abans de passar a la part de les preguntes, permeteu-nos una petita reflexió que per nosaltres és especialment rellevant, perquè, com bé han apuntat també altres grups parlamentaris, vivim en un moment d'un creixement preocupant dels discursos d'odi, impulsats especialment per l'extrema dreta, que cada cop, a més a més, tenen més penetració entre la gent jove. Són discursos que assenyalen, criminalitzen i deshumanitzen i alimenten el racisme, el masclisme i també l'LGTBI-fòbia, sovint a través de les xarxes socials i amb missatges molt simplistes.

Des del Jovent Republicà estem profundament alarmats per aquesta normalització del racisme entre les persones joves i també per la manca de respostes valentes. Sense anar més lluny, l'extrema dreta està instal·lada en aquest Parlament de la mà de dues formacions que competeixen entre elles a veure qui la diu més grossa. I, de fet, una d'aquestes formacions, allí present, l'altre dia va fer una broma sobre la deportació d'una diputada del Grup Parlamentari d'Esquerra només pel fet de ser musulmana. Llavors, voldríem aprofitar aquest espai també per no normalitzar la seva presència, la presència de l'extrema dreta, i per dir-los que ja ens poden denunciar les vegades que vulguin i faltar al respecte també les vegades que vulguin, que, per sort, sempre ens trobaran de cara lluitant contra el feixisme.

En un moment de creixement de l'extrema dreta –no només al nostre país, sinó també arreu del món–, creiem que la feina que feu és més necessària que mai: construir comunitat, generar consciència crítica, oferir alternatives d'esperança davant de l'odi. I per això, voldríem conèixer una mica la vostra experiència directa, preguntar-vos si també veieu amb preocupació aquesta tendència a l'alça dels discursos d'odi i també quines estratègies o eines podeu posar sobre la taula o ens podeu proposar per ajudar a combatre-les des de la perspectiva juvenil o des de l'àmbit juvenil.

I, en segon lloc, també voldríem posar sobre la taula el tema de la llengua, perquè des del Jovent Republicà entenem que el català és i també, sobretot, ha de ser un element de cohesió social, de trobada, de construcció d'un nosaltres compartit en una societat diversa com és la nostra. Llavors, ens agradaria saber fins a quin punt, des de la vostra experiència, el català pot actuar com una eina d'arrelament i d'empoderament per als joves d'origen migrant i també per als joves afrodescendents. I, sobretot, si heu detectat pràctiques positives o experiències d'èxit a través

de l'activitat que molt bé ens heu explicat en què l'ús del català ajudi a generar vincles, a generar participació i a generar sentiment de pertinença.

I, a més a més, també, què creieu, en aquest sentit, en l'àmbit lingüístic que poden fer les institucions per ajudar a millorar aquesta dimensió inclusiva i cohesionadora que té o que creiem que ha de tenir la llengua catalana, especialment en l'àmbit juvenil i associatiu.

I, per acabar, així també com el Grup Parlamentari de Junts ho ha traslladat, voldríem saber una mica quines demandes concretes feu al Parlament, aprofitant la vostra compareixença, i també al Govern, en definitiva, per reforçar el paper de les entitats juvenils antiracistes i garantir que la lluita contra els discursos d'odi sigui una prioritat política real.

Res més, crec que són unes quantes preguntes. I, de nou, doncs, agrair-vos moltíssim la compareixença i també la tasca que feu dia a dia.

El president

Gràcies. I ara és el torn del Grup del Partit Popular, i té la paraula el seu especialista, el senyor Raúl Collbatallé.

Raúl Collbatallé Simón

Gracias. Buenas tardes, presidente. A los comparecientes, lo primero de todo, agradecer su comparecencia hoy aquí en esta Comisión de Juventud. Agradecer todo el trabajo que han explicado que realizan, a nivel cultural, a nivel deportivo, de comunidad y demás. Lo valoramos positivamente, ya que son cuestiones que afectan directamente a los jóvenes de nuestra comunidad autónoma, de Cataluña, y, por tanto, para nosotros es algo importante, y más siendo muchos de estos trabajos de manera voluntaria. Consideramos que esto es algo a destacar.

Entre muchas de las cuestiones que han planteado, entre ellas, los problemas, al final, son básicamente los problemas que afectan al conjunto de jóvenes de España y de Cataluña. Hemos hablado de vivienda, de mercado laboral digno, de emancipación y demás. Por tanto, todos sabemos que esto es una realidad, especialmente el de la vivienda, siendo pues el principal problema que sufrimos los jóvenes catalanes a día de hoy, y, por tanto, estamos comprometidos con ello.

Han hablado también de integración y de convivencia. Esto es algo totalmente importante, en especial para el sector juvenil. Nosotros estamos totalmente de acuerdo en que hay que integrar, en la medida de lo posible, que esto comporta unos derechos, pero también unas obligaciones. Por tanto, debemos realizarlo a nivel legal, con nuestro marco jurídico, también a nivel cultural, a nivel de lengua y de convivencia.

Nosotros tenemos algunas dudas sobre qué va a suponer el anuncio de hiperregulación masiva que va a llevar consigo el Gobierno de Pedro Sánchez a nivel nacional, por falta de planificación, por falta de datos contrastados. No sé si ustedes, como organización, han tenido preguntas, han tenido cuestiones por falta de información de cara también a sus participantes, a sus socios, y si han tenido en las últimas semanas cuestiones en relación a esto. Porque lo que pudimos ver en los últimos días, por imágenes, ya sea vía redes sociales, por medios de comunicación y demás, es que por esa falta de planificación ha sido bastante caótico.

Nosotros consideramos que esto puede ser contraproducente, contraproducente para aquellas personas a las cuales se les va a intentar, dicho de alguna manera, proteger, si no tienen esta información, si no tienen estos recursos, y, por tanto, nos gustaría saber qué opinión tienen respecto a esto.

También nos gustaría saber qué consideran respecto al marco de ayudas a nivel de recursos públicos que ustedes pueden tener como organización u otras organizaciones similares a lo que ustedes se dedican. Nosotros, más que un modelo de ayudas para algo determinado, siempre apostamos por un modelo de dar herramientas, ¿no?, de dar cauces, más que directamente subvenciones para esa integración,

para esas cuestiones que ustedes han planteado que realizan desde su organización. Y nos merecería la pena, también, saber cuál es su opinión respecto a esto.

Dicho esto, simplemente, volver a agradecer la labor que realizan en Cataluña. Estamos seguros de que lo que hacen lo hacen de manera correcta, ya que representan a una parte de nuestra población, y, por tanto, simplemente eso, agradecerles la comparecencia.

El president

Gràcies. I ara és el torn de VOX en Cataluña, i té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gracias, presidente. En primer lugar, agradecer su intervención, su exposición, y también agradecer la intervención monotemática del señor de Esquerra, que ya nos tiene acostumbrados a eso, a dedicarnos minutos y minutos, y nosotros encantados.

Buenos, decirles que he escuchado, pues, atentamente su exposición, he estado bastante atenta, he tomado bastantes apuntes, pero digamos que mi primera reflexión es de puro sentido común, ¿no?, y es que estamos en la Comisión de Juventud del Parlamento de Cataluña y, claro, es una institución financiada precisamente por los catalanes para resolver, o al menos intentar resolver, los problemas de los jóvenes de nuestra tierra.

Y, claro, me resulta inaudito, para decirlo de alguna forma, que dediquemos tiempo, recursos y demás de esta cámara, que es a lo que, bueno, pasamos los días, a, en vez de analizar, por ejemplo, los retos de la juventud de aquí, pues analizar los retos de la juventud, digamos, de otro continente. Con todo el respeto, para hablar de los retos de la juventud africana, yo creo que el lugar ideal para hacerlo es África, con todo el respeto del mundo.

Aquí digamos que nuestro deber y nuestra obligación, que a veces a algunos se les puede olvidar, es hablar de la juventud catalana y de la juventud española, a la que ustedes tienen muy olvidada. *(Remor de veus.)* Pero no se enfaden, no se enfaden, de verdad, es que estoy diciendo lo que ha estado sucediendo. *(Diverses veus increpen l'oradora.)* No estoy diciendo nada fuera de... *(Veus de fons.)* Sí, sí.

El president

Diputado, no tiene la palabra. Diputada, continúe...

Júlia Calvet Puig

Muchas gracias. Entonces, ¿qué pasa? Que la juventud catalana y la juventud española están sufriendo precariedad, lo que ustedes también decían, falta de vivienda, falta de un salario digno, de un trabajo en condiciones, y eso precisamente es lo que les pasa a los jóvenes catalanes y españoles. De hecho, ustedes lo han comentado, también lo dicen textualmente: «Oye, queremos también esas oportunidades para nuestra gente.» Y yo lo entiendo perfectamente. Pero, claro, con total sinceridad yo les digo que no, que aquí no es el sitio para pedir esto, porque realmente aquí en Cataluña no lo van a encontrar, básicamente por algo muy sencillo, porque ya nuestros jóvenes no lo tienen.

Entonces, si ya nuestros jóvenes no lo tienen, estamos hablando de que nuestros jóvenes catalanes y nuestros jóvenes españoles no tienen un futuro digno en su propia casa. Y eso es lo que a nosotros, o al menos a la mayoría, nos tendría que preocupar, porque para eso estamos, ¿no? Por tanto, en un contexto como el actual, pues todos los que hablan de solidaridad, todos los que se enervan, lo que les estoy diciendo, ustedes mienten, y lo hacen deliberadamente, porque no se puede ser solidario con los de fuera mientras ustedes han abandonado a los de casa. Y ese es el problema, el verdadero problema, porque la verdadera justicia social empieza por los nuestros, por los propios, y si no hay para los nuestros, es normal que tampoco haya para los de fuera.

El problema es que, en esta sala, como ya he dicho, ustedes muchas veces se olvidan, y hay muchos diputados que están un poco dispuestos, ¿no?, a priorizarles a ustedes, pero yo les digo que no, que nosotros desde VOX priorizamos a los nuestros, a los de casa, porque creemos que es de justicia social y porque es nuestro deber y nuestra obligación representar y defender a los intereses de los jóvenes catalanes y no de los jóvenes africanos.

En otro orden de cosas, ustedes también lo han dicho, también lo publican en sus redes –he hecho los deberes, me he mirado un poco su Instagram–, y vienen un poco a hablarnos de ese mantra del racismo sistémico y de peligros existenciales. De hecho, en parte..., pues lo que he dicho, muchas publicaciones iban en esa línea, ¿no? Y yo les quiero ser muy rotunda en ese caso, y es que, sinceramente, basta de mentir, porque en Cataluña, en la España del siglo XXI, nadie, absolutamente nadie muere por racismo. Nadie. Y afirmar lo contrario no es solo una falsedad; es una irresponsabilidad, porque lo que están haciendo es buscar una fractura y señalar a nuestra sociedad como algo que no es.

España ha sido durante las últimas décadas una nación profundamente generosa –profundamente generosa. Y a lo que ustedes llaman «racismo» suele ser en realidad la reacción lógica de un pueblo que ve precisamente como se degradan sus barrios y que se siente extranjero en su propia casa. Esa es, digamos, la reacción lógica. Entonces, yo sinceramente les digo que dejen ya de utilizar ese victimismo en todas las intervenciones, en todas las publicaciones que pueden como herramienta para obtener privilegios y subvenciones. El respeto, digamos, se gana cumpliendo las leyes y las normas de la casa que te acoge, y no señalándola injustamente.

Y ustedes, digamos, que reivindican sus raíces africanas, y es legítimo, es que es completamente legítimo, nosotros no lo negamos, pero entiendan una cosa: nosotros también tenemos raíces, nosotros también defendemos nuestras raíces, nosotros también reivindicamos nuestras raíces. Es que de hecho es lo que tendríamos que hacer todos y no lo hace la mayoría de esta sala. Entonces, tenemos todo el derecho del mundo –todo el derecho del mundo– a defender que para que España y Cataluña sigan siendo lo que son, pues los españoles debemos seguir siendo mayoría en nuestra propia tierra, porque la realidad es que la juventud de *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* nuestra casa –y acabo– está viendo como su identidad y todo lo que son se diluye en ese multiculturalismo.

Por tanto, desde VOX lo tenemos claro, primero los de casa, siempre los de casa.

El president

Diputada...

Júlia Calvet Puig

Y la verdad, por delante.

El president

Diputada, se le ha acabado el tiempo.

Júlia Calvet Puig

Ni España es racista *(forta remor de veus)* ni Cataluña...

El president

Diputada...

Júlia Calvet Puig

...puede ser el escenario de las reivindicaciones de otro continente.
Muchas gracias.

El president

Gràcies.

Sabrin Araibi Marachi

Sí que demanaria el decòrum que han de tenir els diputats envers les compareixences, perquè no és el primer cop que la diputada d'aquest grup parlamentari es refereix a compareixents que venen a explicar la seva entitat o les seves accions de manera..., no amb el decòrum...; bé, que no té decòrum. Llavors, sí que demanaria que des de la Mesa, quan succeeix això, doncs que es fes alguna cosa, si us plau, perquè crec que venen a comparèixer i a explicar el que fan, no a rebre els atacs que reben, com el que ha passat ara.

El president

Vale, diputada, sí. Esta presidencia respeta los turnos de cada diputado y de cada interviniente, sea especialista o no, y después todos se pueden pronunciar, como ya se ha hecho anteriormente. La diputada de VOX va a decir tal, lo han hecho, ella se ha callado, ha respetado el turno. Lo que sí voy a pedir es respeto a los comparecientes, porque todos los que vienen aquí se ha votado por la mayoría de esta comisión y los debemos respetar, y más cuando ellos lo hacen en sus palabras y en sus intervenciones.

Tiene la palabra por diez segundos, diputada.

Júlia Calvet Puig

Con todo el respeto del mundo, pero es que siempre se señalan cosas y no se dicen exactamente lo que ha molestado, porque yo lo que he hecho es referirme a lo que hacen, no a su persona, no he molestado absolutamente a nadie, ni he criticado absolutamente a nadie que le pueda ofender. O sea, es que estaría bien que empezaran a señalar qué es y no...

El president

Hasta aquí, vale, hasta aquí..., hasta aquí el debate.

Júlia Calvet Puig

...palabras grandilocuentes que no significan nada. *(Forta remor de veus.)*

El president

Hasta aquí. (Pausa.) No, no abriremos turno de intervenciones y seguimos..., amb el Grup dels Comuns, i té la paraula...

Lluís Mijoler Martínez

Doncs aprofito el torn. President, jo lo que li demanaria és que faci vostè la seva feina, no és només donar-li al «crono» o comptar els minuts, donar i treure les paraules en funció del temps que tenim els diputats i diputades, i en aquest cas també els especialistes, per parlar. La seva funció és impedir que hi hagin discursos en aquesta comissió que, sobretot, atemptin contra persones, perquè el respecte no és el de la diputada de VOX, el que ens estem jugant. El que ens juguem és el respecte d'aquesta institució. I vostè, com a diputat democràtic que és o hauria de ser, no hauria de consentir i hauria de cridar a l'ordre quan es falta el respecte a compareixents.

Ara segueix la paraula l'especialista del Grup Parlamentari dels Comuns.

Arnau Morales Soley

Gràcies, president. Gràcies, Lluís, per la teva defensa. I de veritat, la meva intervenció anava a anar en una altra línia, però, en primer lloc, els demano disculpes. Disculpes en nom del Grup dels Comuns, en nom de Joves Ecosocialistes, i crec que en nom de la majoria de grups d'aquesta cambra, que estem absolutament impactats, indignats i absolutament destrossats per la intervenció que m'ha precedit.

Jo anava a fer una intervenció parlant del racisme i dels problemes de la joventut racialitzada a Catalunya, anava a fer una anàlisi sobre els casos generals, però crec que la millor anàlisi sobre la situació i els reptes que afronta la joventut racialitzada a Catalunya és escoltar la intervenció que m'ha precedit, infestada de clixés, infestada de prejudicis i infestada de racisme, que vincula immigració amb delinqüència,

vincula immigració amb conflictivitat, vincula immigració amb desigualtat i assenyala l'últim contra el penúltim. El que pretén és generar divisió entre les persones treballadores, entre la gent més humil, entre la gent que estima aquest país, que acull d'aquest país, que vol que Catalunya segueixi sent una terra d'acollida, perquè és el que som.

Catalunya és una terra d'acollida, ho ha sigut sempre, ho seguirà sent i ho som per reciprocitat. Molts catalans vam haver d'emigrar en el passat perquè en aquest país vivíem situacions de guerra i de misèria, se'ns va acollir a molts llocs del món amb els braços oberts, i el mínim –el mínim– que podem fer al segle XXI és ser recíprocs, tornar-los a acollir i tractar qualsevol persona que viu..., sigui perquè ha nascut, sigui perquè ha arribat, sigui pel motiu que sigui, tractar-la amb tot el respecte i amb igualtat de drets com qualsevol altra persona que sí que ha nascut aquí o que, segons els senyors que m'han precedit, són bons catalans. Perquè ningú té dret a repartir carnets de bona o mala catalanitat, ningú. I això és una cosa que ha de quedar clara en aquesta comissió.

Mirin, jo realment –ja sobre la meva intervenció– anava a parlar sobre problemes d'accés a l'habitatge, sobre problemes d'accés a llocs de feina, de sostres de vidre que no es poden trencar, d'ofertes de lloguer que desapareixen o que de cop demanen sis mesos de fiança per fer impossible que una persona hi pugui accedir pel simple fet de ser migrada o de ser racialitzada, però crec que no té sentit entrar en aquestes qüestions ara mateix, quan, literalment, el que s'ha fet és assenyalar amb el dit la gran majoria de persones que, doncs, viuen en aquest país.

Perquè si ens poséssim a mirar, la gran majoria de persones que pel grup que m'ha precedit són catalans o espanyols de bé –perquè per ells tampoc hi han catalans de bé, en general són tot espanyols de bé–, tots i cadascun d'ells possiblement tenen avantpassats que són persones que han migrat o que són persones que han arribat a aquest país. I, per tant, és molt enganyós plantejar aquest debat de primer els de casa o primer els nostres, perquè realment Catalunya és diversa, Catalunya és plural. I com ja he dit, la diversitat etnicoracial de Catalunya no és una excepció, sinó que és la nostra realitat i el nostre propi ADN, i com a terra d'acollida ens n'hem de sentir orgullosos.

En aquest sentit, la tasca que s'està fent és absolutament –des de l'entitat Joventut Àfrica Negra– fonamental com a espai de cohesió, com a espai de generació d'espais segurs, d'espais refugi davant d'aquesta extrema dreta i dreta extrema cada cop més violenta verbalment i físicament, davant d'un entorn cada cop més hostil, doncs, aquesta generació d'espais de difusió de cultura, de difusió de comunitat, de pedagogia, de creació d'espais segurs, de referents per promoure la participació de persones racialitzades en els espais de participació política, perquè aquests discursos no es puguin reproduir, per demostrar que realment teniu molt a dir, perquè hi teniu molt a dir i teniu molt a construir en el futur de Catalunya. Perquè Catalunya no s'entén sense vosaltres, i no es podrà entendre sense vosaltres, és absolutament necessari que hi sigueu.

I agrair-vos la feina que feu. No faré preguntes, perquè no val la pena.

El president

Gràcies. I ara per part del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, té la paraula el senyor Joan Font.

Joan Font Valverde

Primer de tot agrair no només la compareixença, sinó també la feina que feu dia a dia, que és la més constant i la que més costa. Ja ho heu dit vosaltres, no cal que jo ho repeteixi, però des del consell compartim i treballem sobre els valors antiracistes internacionalistes que vosaltres mateixos representeu aquí, no m'hi estendré més. Simplement comentar que nosaltres hem començat o, bé, vam començar ja un

any enrere..., però fa unes setmanes hem tancat una sèrie de trobades sobre la diversitat que hi ha ara present en el cau i a l'esplai.

Trobem que és important, com vosaltres feu, estar atents a aquesta diversitat social, econòmica i cultural d'aquestes associacions. I també volem posar al punt de mira la raó de que vosaltres sigueu o no sigueu més a la societat que no pas a les pròpies associacions, perquè aquestes estan fent feina i estan treballant de forma molt positiva per la integració.

Dir que el consell nacional som un espai on s'aglutinen moltes associacions i aquestes associacions treballen per defensar els valors humans, els mateixos que defenseu vosaltres, però no només treballem amb les associacions de dins, sinó que ens agrada col·laborar i coordinar-nos amb les associacions de fora.

Nogensmenys, us animem a sumar-vos al nostre projecte, perquè a nosaltres no ens agrada parlar per la joventut, sinó donar un espai on la joventut pugui parlar per si mateixa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara tenen el senyor Touré i la senyora Sylla, en representació de la Joventut Àfrica Negra, set minuts per respondre les preguntes. Endavant.

Ousmane Touré (president de Joventut Àfrica Negra de Catalunya)

Primer de tot, agrair les vostres intervencions. Crec que és molt important tot el que heu dit i estem en la mateixa línia en quasi tot el que s'ha mencionat.

Com deia abans, no?, Sabrin preguntava què necessiten els joves afrodescendents. I la realitat és que, inclús dintre de la nostra associació, tots ens sentim catalans, molts hem nascut aquí, d'altres hem vingut amb dos anys i hem estudiat i fet tota la nostra formació aquí, i, clar, contribuïm amb el que podem fer, les nostres capacitats, habilitats per fer que Catalunya sigui el que ha sigut sempre, un espai d'acollida, de benvinguda i de capacitats on les persones treballen juntes per afavorir que la cohesió permeti un millor enteniment i unes millors condicions de vida.

La realitat és que el que nosaltres volem des de JAN és poder participar, que es compti amb nosaltres, perquè, al final, som una eina molt potent on podem agrupar joves de tots els llocs de Catalunya, i també de fora, perquè participem de vegades amb joves de Madrid, etcètera. I crec que és una eina on es pot arribar de forma molt fàcil i efectiva als problemes que hi han i també construir junts una resposta per a tots aquests problemes.

També es mencionaven els missatges d'odi, i, òbviament, estan presents a la nostra societat, però, com deien molts filòsofs, és millor de vegades no escoltar algunes coses, com fem des de JAN. En les nostres activitats, quan la gent ve, veu directament què som i què estem fent aquí a Catalunya. Així que invito a totes les persones que estan aquí que puguin vindre a una de les nostres activitats, perquè podran comprendre que som joves catalans i estem orgullosos de tot això. La nostra feina mai acabarà, perquè, com deia el PP, també, totes les dinàmiques que hem comentat són coses que preocupen els joves catalans, i nosaltres ho som i per això treballem per tot això.

I, clar, la part de la pàgina web i la infraestructura deixaré que ho parli la meva companya.

I per acabar, volíem parlar del català com a eina, no? Crec que és una eina molt potent, perquè, al final, el català té arrelada una cultura que a les persones que han hagut de marxar dels seus països els ressona molt. És una lluita constant per poder demostrar que no ets una persona a la que s'ha d'excloure, sinó que ets una persona més que vol aportar i donar-se a conèixer. I crec que el que estem fent aquí és molt important, perquè, traient totes les paraules que puguin fer algun tipus de mal, la importància és que les persones que estiguin veient això sàpiguen que nosaltres, com elles, estem preocupats per Catalunya i per Espanya, per contribuir i per fer

la lluita que feu vosaltres aquí dia a dia, perquè la política és de tots i no ens hem d'allunyar. Quan ens allunyem, és quan hi ha problemes.

Moltes gràcies.

Fatoumata Sylla Gassama (portaveu de Joventut Àfrica Negra de Catalunya)

Moltes gràcies per totes les vostres intervencions. Nosaltres, des de la JAN, quan parlem de diversitat no només ens referim a diversitat quant a origen o idioma, sinó també diversitat en talents i d'opinió. I això és una realitat que no només passa a la nostra associació, sinó també a la nostra societat, no?

Llavors, respecte al fet de per què no tenim pàgina web, al final l'objectiu principal de la nostra associació, almenys a l'inici, va ser conèixer-nos, però entre els joves. I al final, sí que és veritat que la forma en què ens movem els joves avui dia és dins de les xarxes socials i és per això que hi tenim més presència. Però creiem que estem en un punt on realment ja hem complert aquest objectiu i ara ens interessa també que el nostre missatge no només s'entengui entre els joves, sinó els que són més petits i els que són d'altres generacions. Per tant, el fet que no tenim un web bàsicament és pel fet que no tenim recursos; sí que tenim el talent, perquè, com he dit, hi ha molta diversitat, hi ha gent que és enginyera i també desenvolupadora de pàgines web. Però és això, en un futur òbviament ens agradaria també explotar aquest espai.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

Ousmane Touré (president de Joventut Àfrica Negra de Catalunya)

I per acabar, amb un gust bonic, voldríem parlar dels reptes que tenen els joves catalans aquí a Espanya, no? I la veritat és que nosaltres podem comptar amb molts joves diferents, i quan fem activitats és un honor veure com hi ha tant de potencial, i la nostra labor principal és que aquest potencial no sigui..., com es diria?

Fatoumata Sylla Gassama (portaveu de Joventut Àfrica Negra de Catalunya)

Desaprofitat.

Ousmane Touré (president de Joventut Àfrica Negra de Catalunya)

Desaprofitat, correcte. Perquè, al final, quan tu ets d'un context i no et deixen aflorar, et diuen que no ets capaç d'alguna cosa... Jo vull dir-los només que quan jo tenia sis, set anys em deien que no era capaç; quan feia l'ESO, no seria capaç; quan vaig fer batxillerat, no seria capaç, i avui soc aquí. O sigui, si jo puc ser aquí, qualsevol pot.

Aquest és el missatge que volia donar. I moltes gràcies per escoltar-nos.

El president

Moltes gràcies per la seva compareixença.

Aturem la sessió dos minuts i tornem amb la segona i última compareixença. Sí, diputada...

Mar Besses Casanovas

President, sí, per una qüestió d'ordre, traslladar també des del Grup d'Esquerra Republicana, com ho han fet les diputades Araibi i el diputat Mijoler, que li demanem a la Mesa d'aquesta comissió i especialment a la presidència d'aquesta comissió que es talli quan es fan manifestacions que falten al respecte profundament als compareixents que estan en aquesta comissió, perquè l'objecte d'aquesta comissió és abordar totes aquelles problemàtiques que afecten el jovent del nostre país independentment d'on hagin nascut o del déu al que resin, i per tant, són objecte, evidentment, d'aquesta comissió. I el que no és tolerable és que la diputada de VOX, en aquest cas, falti al respecte de forma constant i reiterada als compareixents d'aquesta comissió.

Per tant, si us plau, li demanem a la Mesa que actuï en aquest sentit.

El president

Perfecte.

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre i nou minuts.

El president

Molt bé, comencem l'últim punt de l'ordre del dia, que és la compareixença de la senyora Myrte Monseny i la senyora Saleta Fabra, en representació de l'Observatori Català de la Joventut, per presentar l'estudi sobre el desplegament territorial de les polítiques de joventut a Catalunya.

Compareixença d'una representació de l'Observatori Català de la Joventut per a presentar l'estudi *El desplegament territorial de les polítiques de joventut a Catalunya i la seva alineació amb el PNJCat 2030. Una anàlisi de l'enquesta a municipis i comarques 2022*

357-01277/15

I per exposar-lo, tenen un temps màxim de quinze minuts. Quan vulguin.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Myrte Monseny Martínez (directora de l'Observatori Català de la Joventut)

Perfecte, moltes gràcies. Com no pot ser d'altra manera, començar agraint a la presidència, a la Mesa, a totes les persones, als diputats i diputades haver-nos convidat aquí i permetre'ns presentar els resultats d'aquest estudi. De fet, ara venint cap aquí rememorava que fa cosa aproximadament d'un any just, el 30 d'abril de l'any passat, també estàvem aquí amb un company del nostre equip presentant els resultats de l'enquesta de la joventut de Catalunya. I estem molt satisfets ara de poder presentar resultats de l'enquesta a municipis i comarques.

Comentar que, com a Observatori Català de la Joventut, doncs, estem molt satisfets de que la feina que fem, els productes, els indicadors, els estudis que fem puguin ser d'utilitat per a tots els membres d'aquesta cambra i també per a tota la gent que es dedica a la recerca, a la investigació, polítics, tècnics, joves mateixos o gent del sector que treballa en les polítiques de joventut a l'hora de desenvolupar la seva tasca i de fer la seva feina.

També, no voldria deixar d'agrair als ponents anteriors la seva intervenció, ha sigut molt interessant haver pogut compartir aquest espai amb ells. En aquest sentit, també no puc oblidar fer un agraïment especial a tots els ens locals de Catalunya, municipis i comarques, que, de fet, són els tècnics i regidors que ens han respost l'enquesta de municipis els que ens han permès elaborar aquest estudi i recollir aquestes dades. En especial, també vull donar les gràcies als companys que tenim tant de l'Agència Catalana de la Joventut com de la Direcció General de Joventut, que són les persones que ens ajuden en el desenvolupament de la recollida de dades del camp de l'enquesta i que d'altra manera també ens ajuden en l'organització d'aquest estudi.

Comentar-vos que el que aquí us presentarem és un dels productes que està associat a l'enquesta a municipis i comarques, el que fa referència al desplegament de les polítiques, però que també tenim un altre document que fa més referència al perfil de professionals. Ens ha semblat oportú compartir amb tots vostès, imprès en paper, els dos resums d'aquests documents, per si en algun moment els interessa donar-hi una ullada, fullejar-los. I també, si teniu qualsevol dubte, doncs, òbviament estem a disposició, ens podeu contactar, ja sigui via correu electrònic o per altres mitjans, i estarem encantats d'atendre les vostres qüestions.

Comentar-vos que en el cas concret que ens ocupa tenim dos tipus d'enquestes, una que es va adreçar a municipis i una altra a consells comarcals. Per tant, tota l'estona, quan s'aniran donant dades, n'hi haurà que faran referència als municipis i n'hi hauran unes altres que faran referència als consells comarcals. Comentar-vos que d'aquesta enquesta se n'han fet tres onades i que sempre s'ha cercat que hi hagi

una comparabilitat entre elles i que també pugui haver-hi comparabilitat entre els ens. D'acord?

I també comentar-vos que ara mateix, tot i que ja n'hem fet diverses, de presentacions de resultats, com podeu veure a la diapositiva, tant les que vam fer el 2023, que era quan les dades eren més recents, en el Fòrum de Lleida vam començar aquí ja a desgranar i a donar a conèixer els resultats, i després també hem fet una presentació interna dintre de la pròpia Direcció General de Joventut i l'agència. També hem fet presentacions territorialitzades a mesura que hem anat presentant el pla nacional de joventut de Catalunya, perquè aquest estudi relaciona també les polítiques locals juntament amb la feina que fa el pla nacional de joventut de donar paraigües a tot el conjunt de les polítiques que es fan en l'àmbit de joventut. I, a més a més, també fem a vegades, en funció de les demandes que rebem d'algun consell comarcal o ajuntament, explotacions *ad hoc* en funció de les demandes que rebem. Això també fer-vos-ho saber, doncs, per si en algun cas sabéssiu d'algú que hi pogués estar interessat, saber que estem a disposició.

A partir d'aquí, dir-vos que tinc la sort de comptar amb la meva companya, la Saleta Fabra, que és membre de l'Observatori Català de la Joventut, que és la persona que ha coordinat aquests estudis i que no vull menjar-me part del seu temps, perquè ella és qui exposarà les dades i, per tant, com que el temps és limitat, no em vull estendre en excés. I crec que és la persona que us pot explicar més bé la profunditat del que hem recollit.

Saleta Fabra Anton (responsable tècnica de l'Observatori Català de la Joventut)

Bona tarda, president, membres de la Mesa, diputats i diputades. Jo presentaré aquest estudi. És un estudi, com deia la directora de l'observatori, que és una mirada, un focus de tots els productes que surten de l'enquesta a municipis i comarques. És un estudi que coordinem des de l'observatori, però que han elaborat..., l'autoria és d'unes altres persones –i ara em permetran que llegeixi, perquè no voldria dir malament cap nom: Elena Costas Pérez, Llorenç Bartomeu Femenias i Rosselló, Paula Casás del Rio i Pau Chacón Oller. Tots quatre treballadors de KSNET, una empresa especialitzada en anàlisi i avaluació de polítiques públiques.

Dit això, us faré una panoràmica molt panoràmica d'aquest estudi, perquè és molt llarg i tenim un temps molt limitat. L'estudi tracta de respondre tres grans preguntes o s'agrupen les preguntes en tres tipus. Una és quin desplegament de les polítiques de joventut s'està fent al territori, als ens locals, i si efectivament aquestes estan alineades o en quin grau aquestes estan alineades amb el pla nacional i amb les necessitats juvenils. D'altra banda, què és allò que impulsa, quines variables, quines condicions institucionals ajuden a impulsar les polítiques de joventut en els municipis i en els consells comarcals. I, per últim, quins factors fan que aquestes polítiques tinguin major efectivitat.

Dir abans de seguir que, tot i que la font principal d'aquesta enquesta, d'aquest estudi és l'EMC, l'enquesta a municipis i comarques, en el cas concret d'aquest estudi es complementen les dades de l'enquesta amb tres grups de discussió. Un grup de discussió..., grups de treball. Un grup de treball format per tècnics municipals de joventut, tècnics i tècniques municipals de joventut, un altre format per professionals dels consells comarcals i un tercer, per entitats juvenils. Per tant, una part de la interpretació d'aquestes dades, perquè sabeu que interpretar les enquestes sempre és una mica més..., té una fina interpretació, també està recolzada per la veu d'aquests tres agents, d'aquests tipus d'agents.

Primera pregunta: fins a quin punt les polítiques de joventut s'alineen amb el pla nacional i amb les necessitats juvenils? Abans de començar amb quines polítiques es fan, us volia ensenyar aquesta primera diapositiva. L'enquesta recull una pregunta subjectiva, absolutament subjectiva, que té a veure amb quines creuen –les persones que responen– que són les necessitats juvenils o les problemàtiques juvenils que no

s'estan atenent de manera adequada o suficientment des del seu ens. D'acord? Ens situem aquí, des del seu ens.

Aquí l'interessant és que hi ha un consens amb els dos tipus d'ens. En vermell tenim municipis; en gris, consells comarcals. Aquí tenim un consens amb els dos tipus d'ens, que és que els problemes percebuts com aquells que no s'hi està podent donar una resposta adequada són les dificultats per accedir a l'habitatge, les dificultats per afrontar problemàtiques de salut emocional de les persones joves i l'augment o el sosteniment de les desigualtats que afecten les persones joves del municipi o de la comarca.

Hi hauria un quart element on també hi ha consens, que no té el focus tant en la persona, sinó en l'estructura administrativa, que té a veure amb la falta de centralitat del col·lectiu juvenil des de la política pública. I aquí és on tindria major consens. A partir d'aquí les respostes ja són diverses i adaptades una mica al tipus d'ens que respon.

I ara sí, aquí teniu el percentatge de realització de cada àmbit de les polítiques de joventut –de nou, vermell, tota la presentació vermell, municipis; consells comarcals, gris. Llavors, per què us ho ensenyo aquí? Perquè aquí no estem parlant de pla nacional; són àmbits d'actuació. M'interessa aquesta diapositiva perquè mostra que hi ha una certa especialització o complementarietat de les administracions locals en l'acció a joventut.

Si us fixeu, el *top* 3 en municipis tindria a veure amb polítiques de proximitat, polítiques afirmatives: lleure educatiu, participació, cultura. Una miqueta més a sota tenim gènere, però després passaríem a associacionisme i participació organitzada. En canvi, als consells comarcals la fotografia és una miqueta diferent. Tenim polítiques més vinculades a les transicions o al que habitualment s'havia parlat de polítiques de transició juvenil. Tindríem educació, en aquest cas, salut, treball i després tornem a tenir gènere –després parlarem de gènere.

Tot i que hi ha aquesta especialització, el *top* 3 és una mica diferent a les dues administracions, hi han uns reptes, uns deures pendents que són comuns als dos tipus d'administració, que són allò que teniu a la cua: mobilitat territorial i arrelament –que tindria a veure amb les desigualtats territorials–, interculturalitat, habitatge i ecologisme i medi ambient, que també és veritat que és una matèria que fa relativament poc que s'està treballant des de les polítiques locals de joventut, relativament poc. Per tant, aquests sí que serien reptes o buits d'intervenció que estaríem trobant en tots dos tipus d'Administració.

L'alineació amb el pla nacional. No explicaré el pla nacional, entenc que el coneixeu. Què tenim? Tenim, d'una banda, una acció de consells comarcals –amb tots els reptes, aquí teniu els reptes del pla nacional, els quatre reptes del pla nacional– molt més elevada, molt més homogènia arreu del territori. I, en canvi, en el cas de municipis, tindríem una acció una mica més heterogènia, on les polítiques de participació, associacionisme, protagonisme jove, que diu el pla nacional, estan al capdavant de l'acció dels municipis, i després, tindríem tota la part d'independència, que té a veure amb l'emancipació. I hi han dos grans reptes, que tindrien menys capil·laritat territorial, que encara s'han de desenvolupar o que necessitarien un impuls diferent, que tindrien a veure amb equitat i inclusió jove i amb benestar i qualitat de vida. Són aquests dos reptes que sobretot, benestar i qualitat de vida, no superen el cinquanta per cent en la realització de tots els ens.

Aquí, molt ràpida, només volia fer palès..., no ens podem entretenir molt amb el contingut de reptes, és una pena, perquè és força interessant, però no ens hi entretindrem. Fer palès que les dues franges que teniu en vermell són aquelles franges que són normativament la joventut, segons la llei. La llei també reconeix que hi ha una certa flexibilitat i el pla nacional reconeix que hi ha una certa flexibilitat quan tractem determinades problemàtiques per ampliar aquesta franja d'edat i tractar persones joves, franges més primerenques i després franges més tardanes.

Aquí el que tenim és..., si bé la majoria de l'acció se centra en les franges oficials de la joventut, tenim alguns reptes, algunes accions que es mouen més cap a les franges més joves. Passa amb participació i passa també amb benestar i qualitat de vida. I, en canvi, les franges d'aquella adultesa més tardana, que tindrien a veure amb problemàtiques que tenen a veure amb l'emancipació, el treball, l'accés a l'habitatge, són franges molt més petites, on s'està intervenint molt menys. I, a més, tenen a veure també amb àmbits que sovint s'estan desenvolupant des d'àrees que no són Joventut i que, a més, no ho fan amb la col·laboració de Joventut, de l'Àrea de Joventut.

Condicionants institucionals per al desplegament. Aquí parlem, perquè es facin polítiques de joventut –molt ràpida– que hi hagin regidories. I, sobretot, que hi hagin regidories exclusives. Quan hi ha una regidoria exclusiva, hi ha un impuls a la política. Hi ha un impuls, sobretot, d'aquells àmbits, d'aquells reptes que tenen més problemes per desenvolupar-se.

Que hi hagin àrees. Aquí, quan parlem d'«àrea», no parlem només de professionals, que, òbviament, les polítiques les fan els professionals; parlem també de que hi hagin estructures de joventut reconegudes dins dels organigrames. En gris, teniu els percentatges d'exclusivitat, compartit o no existència de qualsevol dels quatre blocs. Que existeixin àrees. Les àrees tècniques ajuden a impulsar una certa política i els àmbits més..., que hi hagi més complexitat en les maneres d'intervenir.

Els plans locals. Els plans locals són clau. Hem arribat a un topall de plans locals. En totes les onades del pla nacional de l'EMC ja no hi ha una variabilitat. Igual que les àrees polítiques, els àmbits o les àrees tècniques es van movent, els plans locals no es mouen. I són claus, precisament, per a aquells àmbits, per a aquells reptes on no s'està intervenint. Perquè són els que ajuden també a generar aliances amb altres àrees. Perquè s'han d'aprovar de manera consensuada i generen també aliances amb aquestes altres àrees. I això suposa un gran impuls.

I la disposició d'equipaments. I aquí..., la disposició d'equipaments funciona quan es tracta d'equipaments exclusius en joventut. Quan no hi ha equipament, òbviament, els percentatges de realització i d'eficàcia davallen moltíssim. Però és clau que siguin exclusius i no només equipaments generalistes amb serveis específics per a la joventut.

Dos elements clau –l'administració relacional–, aquests dos elements, la participació i la coordinació interàrees, és el que surt, sobretot la coordinació interdepartamental quan és estable. La coordinació per projectes serveix per promoure participació, precisament, als àmbits de participació i als àmbits on ja hi ha impuls. És la participació estable vinculada a òrgans la que fa que es facin polítiques més integrals.

Tanquem, és la darrera... S'han de fer polítiques, sí, però s'han de fer bé. Llavors, l'enquesta recull també un indicador que ens aproxima a l'eficàcia de les polítiques de joventut. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Una diapositiva. Només dir que –és subjectiva també– la percepció és elevada en tots els casos. Tant en municipis com en consells comarcals, es percep, podria millorar-se, però es percep que hi ha una bona acció, que lo que es fa es pot fer bé –amb un set, al voltant del set.

Però aquí el que m'interessava destacar és aquesta diapositiva. Quan aïlles l'efecte de diferents índexs, aïlles l'efecte entre ells, parlem de la qualitat de les polítiques, si tu creues aquest índex amb altres índexs i aïlles l'efecte que tenen entre ells, en aquest cas participació, priorització de polítiques en dedicació de recursos i les variables d'institucionalització que us acabo d'explicar, les variables d'institucionalització deixen de tenir pes. És a dir, la variable d'institucionalització ens serveix perquè passin coses, però allò que ajuda a que aquestes coses que passen siguin positives, siguin eficaces o es percebin com que generen un canvi és, efec-

tivament, la participació juvenil i tot allò que té a veure amb els recursos, amb els recursos en un sentit ampli.

I fins aquí. Dir-vos –disculpeu-me– que a l'informe teniu un llistat de recomanacions que tenen a veure amb aquests temes, no els explicarem, però sí que recomano que els pugueu llegir, perquè trobo que són força interessants. A les carpetes teniu un resum executiu d'aquest informe i del de professionals que us ha explicat la directora de l'observatori.

Ara sí.

El president

D'acord, gràcies. I ara passem als grups parlamentaris. I el grup que va sol·licitar la compareixença és Esquerra Republicana de Catalunya i, per intervenir, té la paraula la seva portaveu, Mar Besses.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, agrair la compareixença de l'Observatori Català de la Joventut per la compareixença, però també per l'elaboració de l'informe, perquè crec que realment és una eina que ens és molt útil a l'hora de fer aquesta radiografia de l'estat de les polítiques de joventut arreu del país i, per tant, també és una oportunitat per mesurar aquest impacte i si realment estem podent assolir els objectius marcats, amb instruments que creiem que són molt rellevants, com, per exemple, és el pla nacional de joventut de Catalunya. Per tant, creiem i compartim que és fonamental aquest enfocament en el context en el que es despleguen les polítiques de joventut.

És evident que el fet de tenir o no una regidoria de joventut és rellevant, no?, a l'hora de veure si després s'apliquen i es despleguen polítiques de joventut, però segurament hi ha un element que és cabdal, és que realment hi hagi aquests recursos humans i econòmics també, és a dir, aquest motor, aquest engranatge, per poder, doncs, fer que aquestes polítiques s'implementin. I aquí sí que hem de ser conscients de que la meitat, pràcticament, dels municipis no disposen d'aquesta estructura que ens permet desplegar de forma molt més eficaç i aterrar aquestes polítiques de joventut al territori. I això ens aboca també a una qüestió i a una dimensió que ens preocupa, que són aquestes desigualtats territorials pel que fa al desplegament de les polítiques de joventut.

No és el mateix la disponibilitat de recursos que pot tenir un ajuntament gran a l'hora de desplegar aquestes polítiques que les que té un ajuntament petit. I sí que és cert que en els municipis més petits els consells comarcals assumeixen part d'aquesta funció, però, evidentment, també la magnitud i els reptes que tenim per endavant queden molt desbordats, malgrat que hi ha la voluntat de fer aquest acompanyament i aquest suport. Per tant, ens preocupa que això es trasllada, certament, en una capacitat d'acció i aterratge de les polítiques de joventut desigual a nivell de territori, no?

I després, si mirem, que també ens sembla molt interessant, en què se centren les accions i les polítiques que es desenvolupen en l'àmbit de joventut, aquí també veiem que hi ha un gap innegable entre aquelles accions que són prioritàries, tant per a les persones joves com per als referents de les polítiques de joventut, i després les que s'acaben prestant. Evidentment, no és per falta de voluntat, sinó que aquí també n'extraiem una conclusió des del nostre punt de vista, que és que segurament ens calen més eines perquè els ajuntaments i els consells comarcals puguin fer aquest acompanyament a les persones joves des d'aquesta proximitat que és imprescindible, i és aquesta proximitat que fan els ajuntaments i els consells comarcals, que sovint són la primera porta d'entrada a l'Administració per a les persones joves.

Per tant, hem de poder aterrar molt més, però hem de donar també les eines perquè ajuntaments i consells comarcals despleguin aquestes polítiques de joventut que tenim traçades en aquesta eina que és el pla nacional, però també en la mirada

concreta que es fa a través dels plans locals i dels plans comarcals de joventut. Per tant, creiem que aquesta qüestió és fonamental, com garantim, com acompanyem aquestes condicions materials dels joves al territori en termes d'ocupació, en termes formatius, en termes d'habitatge, perquè això ens obre a la segona dimensió que és imprescindible, que és aquesta cohesió social, aquest arrelament al territori i aquesta participació.

És a dir, sense aquestes necessitats vitals cobertes serà molt més difícil que puguem veure persones joves cada cop més vinculades o més implicades en la participació dels seus municipis. I, de fet, també és una de les qüestions que es llisten que no estan prou resoltes. Però també és veritat que a vegades sovint mesurem aquesta implicació o aquesta participació exclusivament amb aquelles entitats o amb aquells espais que són exclusius per a la joventut, però la joventut no només participa d'aquells espais que, diguéssim, li són més propis per franja d'edat, sinó que sovint també veiem que són motor de moltes entitats i de moltes associacions socials i culturals dels respectius municipis.

Llavors, volia demanar si teniu dades, si heu pogut analitzar, diguéssim, com es trasllada aquesta participació juvenil en altra tipologia d'entitats, és a dir, cultura popular, entitats socials, etcètera, etcètera, si tenim el recull de dades, perquè crec que també és imprescindible que ho fem amb aquesta mirada transversal del que són les polítiques de joventut i també des d'aquest model de governança que apuntàveu, que és imprescindible.

I una mica rellegint l'informe, sí que ens abocava a una pregunta, no?, que és si les polítiques de joventut al nostre territori són prou sòlides i són prou robustes per afrontar els reptes que tenim o hem de començar a fer alguns plantejaments que ens portin a un salt d'escala. I poso dos exemples concrets i amb això acabaré. Però en primer lloc és, pel que fa al contracte programa, que és aquesta eina que tenim per finançar la gran majoria de les polítiques de joventut entre la Generalitat i els ajuntaments, què estem fent amb el contracte programa? És a dir, veiem que el 2025 hi ha una pròrroga del contracte programa que no s'adapta a les necessitats pressupostàries a data del 2026 i això fa que encara generem més inestabilitat, decaïment d'alguns serveis i un tall també en l'acompanyament als tècnics de joventut, que creiem que és imprescindible, perquè estan acompanyant persones joves i, per tant, aquest vincle és imprescindible. Per tant, és prou sòlid el model aquest de contracte programa a l'hora d'abordar les realitats juvenils que tenim al territori?

I això ens aboca també a una segona derivada que és aquests fonaments, diguéssim, de les polítiques de joventut que és la llei de polítiques de joventut, que és del 2010, no? I nosaltres ens preguntem si vostès també creuen que aquesta llei ha quedat, certament, desactualitzada i si cal aprofitar aquesta llei per definir serveis, per definir professionals...

El president

Diputada...

Mar Besses Casanovas

...que han de tenir els territoris.

I amb això acabo, gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup de Junts, i té la paraula el seu especialista, el senyor Jofre Mont. Quan vulgui.

Jofre Mont Geli

Gràcies, president. Bon dia, membres de la Mesa i diputats i diputades. En primer lloc, des de Junts i la JNC volem agrair a l'Observatori Català de la Joventut la presentació d'aquest informe i tota la feina que hi ha al darrere, perquè realment ens aporta una diagnosi clara sobre l'estat de les polítiques de joventut al nostre país

i ens fa arribar a la conclusió que a Catalunya tenim bons marcs estratègics, tenim bons diagnòstics, però que el que ens manca segurament és un desplegament real, recursos i sobretot equitat territorial. I això és significatiu quan l'informe parla, doncs, de que hi ha una autèntica emergència juvenil, que està marcada sobretot per les dificultats d'accés a l'habitatge i la precarietat laboral.

Les polítiques de joventut no poden ser, doncs, polítiques de segona, així ho transmet l'informe. Hi ha una idea molt important que el travessa en la seva totalitat que és que per desplegar polítiques de joventut efectives cal que les institucions s'ho creguin, i això es tradueix en estructura política, en recursos i en prioritat institucional. En el món local, en concret, en regidories exclusives de joventut, com vostès bé deien. Si es dilueixen en altres àrees o directament no existeixen, el missatge és clar i és que no és una prioritat.

I aquí sí que voldríem destacar, per exemple, que va ser en temps de l'alcalde Trias quan a la capital de Catalunya es va crear una regidoria específica de joventut, que malauradament avui no existeix amb el Govern del PSC i s'ha amagat en un comissionat que la gran majoria de la ciutadania no sap a què es dedica.

Bé, com deia, des de Junts i la JNC defensem que la joventut ha de tenir una veu política pròpia, centralitat institucional i capacitat d'incidència. I aquí entro en el tema de l'equitat territorial i dels recursos.

L'informe parla del paper dels ajuntaments i consells comarcals. Són qui sustenta bona part de les polítiques de joventut: les oficines joves, les xarxes d'emancipació, els mateixos tècnics o els plans locals i comarcals; però no tenen els recursos suficients per desplegar-les en plenitud. Ho assenyalava la diputada d'Esquerra Republicana, a finals d'any va caducar aquest contracte programa i el Govern no va donar una resposta clara als ens locals sobre què passaria a partir d'aquest any. Això ha generat incertesa en les entitats locals, perquè..., bé, s'ha acabat tramitant via subvenció i, en conseqüència, molts ajuntaments i consells comarcals han hagut d'avançar recursos propis sense saber amb certesa ni quan, ni quina quantitat, ni en quin moment del temps acabaran rebent el finançament.

Més enllà de la casuística jurídica que fonamenta això, no pot ser que a l'hora de desplegar polítiques de joventut els ens locals ho hagin de fer des de la improvisació i la inseguretat financera. L'equitat territorial no es garanteix amb discursos, sinó que es garanteix amb recursos que permetin desplegar polítiques arreu del país en igualtat de condicions.

Sobre el problema de l'accés a l'habitatge, que vostès han indicat bé que el que es respon a l'enquesta és que no es pot abordar en la seva complexitat des dels ens locals i que és fonamental en termes d'emancipació, aquí també ens agradaria fer una consideració –no sé si en tenen dades o si tenen perspectives en el futur de poder-ho estudiar–, i és la relació entre aquesta crisi de l'habitatge i l'impacte sobre l'associacionisme local i la pèrdua de xarxes de participació com a conseqüència, doncs, de que els joves es vegin obligats a marxar del lloc on han viscut tota la vida i, per tant, hagin de deixar de participar en esplais, en entitats veïnals, etcètera, etcètera.

Trobaríem interessant, doncs, poder fer aquesta vinculació de conceptes per tal de conèixer aquestes conseqüències sobre la cohesió social, que era un dels eixos que indicaven, i l'arrelament als pobles i ciutats del país.

I, finalment, una reflexió sobre el mateix pla nacional de joventut. Ja vam ser crítics nosaltres en el seu moment en com es va elaborar. Creiem que un instrument d'aquesta transcendència s'ha de construir escoltant la pluralitat del col·lectiu de joves del país, per exemple, els col·legis professionals, que no es va fer l'anterior vegada. I això és un error, perquè, perquè les polítiques de joventut siguin realment efectives, doncs, s'ha de comptar amb tothom. Esperem que ara això, en el nou pla d'actuacions que ha de desplegar la segona fase del pla nacional, es pugui abordar.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara, per part del Grup del Partit Popular, té la paraula el seu portaveu, Pau Ferran.

Pau Ferran Navarro

Moltes gràcies, president. Començar, doncs, agraint a la senyora Fabra i a la senyora Monseny la seva compareixença avui aquí a la cambra i la seva explicació sobre aquest informe, que té un títol força llarg, però que alhora també aporta dades que són d'interès, ja sigui en matèria d'habitatge, de salut mental, d'educació, d'ocupació, que són dades i qüestions que, efectivament, preocupen els joves catalans.

M'agradaria fer simplement algunes reflexions. I en primer lloc, és que, consultant aquest informe, tenim la sensació de que algunes de les qüestions que es plantegen tenen un petit biaix. És a dir, es parla en molts casos sobre el reconeixement social com a col·lectiu, que és una frase una mica abstracta, es parla molt de la participació, però no s'aborden altres qüestions que jo, com a jove, per exemple, quan surto al carrer, doncs, percebo que el jovent té en ment i en aquest informe no s'aborden, com podrien ser les oportunitats d'oci, qüestions com la seguretat o la gestió de la immigració, que no apareixen en aquest informe.

Per altra banda, una altra consideració: tenim la sensació també de que invertim molt de temps diagnosticant què passa als joves, però en cap cas s'articulen eines a través d'aquests informes on puguin ser ells mateixos els que elaborin i estableixin receptes i propostes per tal d'abordar els diferents problemes. Perquè en moltíssimes ocasions parlem d'«ostres, els joves tenen un problema d'accés a l'habitatge», però què és exactament el que reclamen els joves? Nosaltres, com a representants públics, en la nostra mesura ho intentem fer per ser el seu altaveu a la cambra, però tenim la sensació que a aquests informes, que a sobre són elaborats per part del Govern, elaborats i participats per part del Govern, no es tracten aquestes qüestions.

Tot això també obre un altre debat que és molt ampli, que mereix ser abordat en una altra ocasió, però què és exactament la política de joventut. En moltes ocasions parlem de la política de joventut com un element gairebé petri, que es pot parlar com un element unificador, i jo considero que és molt diferent un jove de divuit anys d'un jove de trenta anys. Per tant, crec que la responsabilitat dels poders públics no és fer polítiques per segments de la població, sinó abordar tota la població com un conjunt.

Acabo amb una última reflexió. Jo quan parlo amb joves, siguin més o menys joves d'edat que jo, plantegen altres vies i altres propostes que no van en la línia d'aquest pla nacional de joventut. Als joves els preocupa pagar impostos. Pagar impostos és una qüestió que preocupa molt els joves. Quan veuen les seves nòmines, que l'IRPF és asfixiant, és una qüestió que els preocupa.

Respecte a l'habitatge, quan un jove es vol comprar un pis, li preocupa haver de pagar un ITP i un IVA que és totalment desmesurat. Per molt que als grups d'esquerra, que són els que governen, els pugui fer molta gràcia, doncs sí, és això el que efectivament preocupa els joves.

I el que preocupa també és la seguretat dels carrers i la degradació dels seus barris. Barris que, quan hi passegen, perceben que no s'assemblen en res al lloc on vivien fa molts anys.

En qualsevol cas, agraeixo molt la seva intervenció, el seu informe, i espero que de cara a futur, doncs, en aquests informes es puguin recollir aquestes qüestions, que crec que són de manera molt transversal preocupacions reals dels joves.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I per part del Grup de VOX en Cataluña, té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar, agradecer su intervención, señora Monseny y señora Fabra. Y decirles que, leyendo el informe con atención, un poco lo que veo es la confirmación de un vicio crónico de este *Govern* y también un poco de los anteriores, ¿no?, que es un poco la grandilocuencia administrativa, tanto en el punto de análisis como también en las propuestas o en el punto más propositivo. Porque en muchas ocasiones –se ha dicho anteriormente por anteriores diputados–nos presentan, pues, el plan nacional de juventud de Cataluña como, digamos, la hoja de ruta a seguir, como una auténtica panacea, y con nombres, pues eso, rimbombantes y retos estratégicos, esas palabras que apenas significan nada, pero parece ser que estamos haciendo algo, ¿no?

Pero la realidad, ¿qué pasa? Que nos confiesa, precisamente gracias a este informe también, que la Generalitat redacta muchos planes en los despachos, pero es que luego deja, por ejemplo, a los ayuntamientos o, en este caso, a los jóvenes de los distintos municipios a la intemperie. No hay un traslado real de lo que se dice en los papeles y de lo que hay en la realidad.

Pero, miren, yo..., sinceramente, la juventud catalana no necesita más planes a equis años vista, que es lo que normalmente se hace aquí en el Parlamento, para, otra vez me reitero, hacer ver de cara a la opinión pública que estamos haciendo algo, sino que lo que necesita en este caso son más recursos, que es una cosa que se ha dicho anteriormente, más recursos y que además esos recursos lleguen a los jóvenes y lleguen, sobre todo, pues a lo que de verdad importa.

En cosas que..., bueno, sí, claro, es que yo creo que hay bastantes recursos, el problema es que no llegan, no llegan porque se pierden por el camino. Y es que muchas veces..., claro, ustedes también hablaban, y también leyendo el informe, constantemente del grado de alineación de las políticas con el plan. Pero la pregunta es: ¿alineadas con qué? O sea, ¿alineadas con los problemas reales? No. ¿Alineadas con las necesidades reales de los jóvenes? Tampoco. Entonces, este plan, con lo único que, sinceramente, está alineado es con el fracaso, porque es que este plan lo que es es un fracaso en lo que es lo fundamental. Porque, por ejemplo, en los datos que yo he considerado bastante relevantes cuando me lo leía..., y es que, por ejemplo, nos hablaban de emancipación, pero es que, por ejemplo, se decía en el informe que el sesenta y siete por ciento de los municipios admite que no puede atender como se debe a la necesidad de la vivienda.

Y eso yo lo reitero, no estamos hablando de un despliegue territorial, sino que estamos hablando de un abandono territorial, y un abandono territorial, reitero, que no es solo del PSC –que también–, sino también de los otros partidos que aquí dicen que faltan recursos, pero, claro, llevan mucho tiempo en el Gobierno y a saber dónde van esos recursos, pero, desde luego, a lo que realmente importa, no.

Entonces, claro, ¿qué ha pasado? Que en el informe también se decía que, en muchos casos, muchos de los municipios que decían esto precisamente eran municipios con menos habitantes, y eso refleja que parece que los jóvenes de los pueblos más pequeños son como ciudadanos de segunda para este *Govern*.

Ahora, lo más sangrante del informe también es que nos revelaba un poco el tema de lo que decían los propios técnicos. Decía, el cuarenta y cinco por ciento de los profesionales no tiene tiempo para hacer su trabajo. ¿Y cuál es el porqué? Pues porque resulta que el sistema los asfixia con tantísima burocracia, con tantísimos papeles, con tantísimas trabas burocráticas. Y, de hecho, el propio informe decía que casi un treinta por ciento de los técnicos pierden su tiempo de trabajo en trámites y requerimientos administrativos, en lugar, pues, de atender directamente las necesidades reales de los jóvenes. Eso no puede ser. Pero, claro, no nos engañemos, o sea, esto no es casualidad, esto no ha caído del cielo; esto es consecuencia directa del modelo que los sucesivos gobiernos han construido, precisamente.

Y lo que necesitamos, lo que necesita la juventud es menos colegas de los suyos colocados y más jóvenes emancipados; menos burocracia y más presupuesto directo. Presupuesto directo a las necesidades reales y a los problemas reales de los jóvenes. Y menos mesas de seguimiento y *taules pel pacte* y más ventanillas únicas que funcionen –que funcionen.

Entonces, sinceramente, los jóvenes no se independizan con objetivos estratégicos o con palabras grandilocuentes; se independizan con empleos y techos, con políticas y con recursos que vayan directamente a estas cuestiones y no se vayan dilatando en todas las fases que ustedes van creando, que cada vez son más.

Entonces, mi pregunta es simple: ¿saben cuánto dinero del presupuesto de juventud llega efectivamente, realmente al bolsillo del joven o a la mejora directa de su municipio? Y, relacionado con esto, ¿qué soluciones o qué propuestas, más allá de las que ya están en el informe –que ya les comento que algunas son un poco más de lo mismo–, tienen para que efectivamente eso sea una realidad, para que esos recursos lleguen y no se vayan despilfarrando por las distintas ramas administrativas y burocráticas de todo el entramado?

Gracias.

El president

Gràcies. I ara, per part del Grup dels Comuns, té la paraula el seu especialista, el senyor Arnau Morales.

Arnau Morales Soley

Gràcies, president. Bona tarda. Agrair a l'Observatori Català de la Joventut tant l'elaboració de l'informe com l'exposició detallada en el temps del que han disposat. Des del Grup Parlamentari de Comuns hem llegit aquest informe no només com un recull de dades, sinó realment com un atestat de la desídia institucional cap a tota una generació, específicament cap a la generació de la gent jove.

Se'ns ha venut el pla nacional de la joventut de Catalunya 2020-2030 com un full de ruta cap al futur, però realment el que ens trobem en base a les xifres és una Catalunya fracturada, on el dret a ser jove és un privilegi de classe i de territori. No podem parlar de progrés si tenim un quaranta per cent dels pobles de Lleida i Terres de l'Ebre que són absoluts deserts per a la joventut. Tenim un terç del país sense ni un sol equipament juvenil, i això és segregació territorial. Al final, el que estem dient és, al jovent de la Catalunya rural, que la seva única opció d'emancipació juvenil és desplaçar-se, és exiliar-se cap a les zones urbanes, on són víctimes d'un mercat de lloguer cada cop més depredador.

Si entrem al fons de la qüestió i saltant sobre algunes de les diverses qüestions que recollia l'informe, trobem que l'abandonament escolar prematur entre els joves nois és al voltant del vint per cent, que això, al final, és una nova ferida oberta a la classe treballadora. I la resposta que es fa des de les institucions és un model de gestió que es basa en l'externalització. És a dir, hi ha un vuitanta per cent dels municipis petits que no tenen ni un sol tècnic de joventut per atendre aquestes crisis que afecten la joventut, i l'únic model, l'única opció que trobem és l'externalització, que és el que fan les grans ciutats. A la província de Barcelona un trenta-quatre per cent dels serveis de joventut estan en mans d'empreses privades, per la qual cosa el que acaben fent és mercantilitzar l'acompanyament juvenil. Passem de tenir uns serveis públics de proximitat a unes licitacions al millor postor. El que fem és precaritzar les treballadores del sector i buidem de contingut públic aquesta intervenció en matèria de joventut. I és impossible fer polítiques de joventut eficaces en base a contractes d'obra i servei per la mera precarietat que suposen i la inestabilitat que suposen aquests contractes de cara a les persones que han de prestar aquest servei d'acompanyament i assessorament.

I aquí arriba la gran mentida del model. És a dir, el noranta per cent dels ajuntaments dediquen recursos al lleure, però només el catorze per cent van per moure

un sol dit per l'habitatge. És a dir, s'atén la part que és potser menys estructural o menys complexa de gestionar, és a dir, una política de pa i circ, que fem el circ, que és la part del lleure –perquè després parlarem del lleure, que és important, però que no pot ser l'únic pal de paller–, però deixem la part del sosteniment de les necessitats vitals o estructurals de la joventut.

Ara mateix no podem pretendre –que és el que s'està demostrant en aquest informe– que la gran part de les polítiques de joventut radiquin a realitzar activitats de caràcter lúdic, que són importants, que és important l'educació en el lleure, però hem de tenir en compte que els joves, a més a més de poder sortir de festa, poder-ho passar bé, poder tenir espais de socialització, també necessitem tenir un sostre on viure l'endemà després d'haver gaudit d'aquests serveis, que també són imprescindibles. No podem ser figurants d'un Instagram institucional on hi hagi moltes fotos d'esdeveniments, però no hi hagi unes polítiques públiques on hi hagi una clau del pis públic i un contracte de treball que no sigui una estafa.

Tenim una taxa d'emancipació estancada al 17,6 per cent. I la política només de festes, que és el que per desgràcia s'està fent, perquè és una política senzilla, és una falta de respecte cap a la dignitat del jovent. Volem ballar? Sí. Però també volem viure en cases que no es mengin el seixanta, el setanta, el vuitanta, el noranta i el cent deu per cent del nostre sou.

Llavors, en aquest sentit, per anar acabant, parlant també de la participació juvenil, que és, literalment..., la qualificarem de dir que és un simulacre, perquè el cinquanta per cent dels espais són merament consultius. És a dir, ens fan omplir enquestes, però al final no acabem decidint cap on va o quina és la política real que s'acaba implementant. I tampoc tenim la clau de la caixa, que és, al final, on es poden decidir quines polítiques s'implementen.

Llavors, en aquest sentit, faré quatre preguntes, una sobre habitatge. I és la interpretació o si s'ha aconseguit alguna dada qualitativa de si l'habitatge és la principal barrera de l'emancipació, perquè el vuitanta-sis per cent dels ajuntaments no fan cap actuació específica en matèria d'habitatge, segons aquest informe.

En segon lloc, si hi han dades o anàlisi o opinió per part de l'Observatori Català de la Joventut sobre la valoració que no hi hagi una estructura tècnica en el vuitanta per cent dels municipis per part de tècnics de joventut, sobretot en els municipis més petits, que alhora també són els que causen major exili de gent jove, i el que fa és reforçar aquest despoblament de les zones rurals.

Després, si parlem del biaix de gènere en el fracàs escolar, on hi ha un 19,5 per cent d'abandonament escolar en nois, si l'observatori té alguna dada que correlacioni aquesta dada d'abandonament amb la manca d'espais de socialització, acompanyament educatiu en barris de classe especialment treballadora.

I, finalment, sobre la gestió privada dels serveis de joventut, si creu que aquesta alta taxa d'externalització i la presència, sobretot, de les condicions laborals de les treballadores en l'àmbit de les polítiques de joventut és compatible amb la creació de vincles estables i de qualitat amb els joves usuaris d'aquests espais.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup dels Socialistes, té la paraula la seva especialista, la senyora Alba Bermejo.

Alba Bermejo Gómez

Moltes gràcies per la vostra compareixença i també per les explicacions aportades del vostre estudi. Des del nostre grup i des de la JSC creiem que és molt oportú conèixer com es treballen les polítiques de joventut a nivell local, perquè els ajuntaments representen una proximitat amb la joventut que cap altra institució pot assolir amb el mateix nivell d'impacte en la vida del jovent. De fet, el mateix estudi que heu presentat ho evidencia clarament, la presència d'una regidoria de joventut

marca una diferència significativa en el desplegament de les polítiques juvenils i en la vida del jovent. No només canvia el paradigma d'actuació, sinó que també afavoreix la participació i el diàleg directe amb les associacions i amb els joves d'aquests territoris, permetent, doncs, ajustar millors polítiques i millors accions a les necessitats reals de cada territori.

En aquesta línia, també volia destacar, com comenta l'estudi, que disposar d'un pla local de joventut exclusiu millora aquesta participació i el protagonisme del jovent.

Un altre element clau són els equipaments juvenils. Quan s'inaugura un nou espai jove o una oficina jove, s'està obrint una porta a la joventut i a les associacions juvenils, un espai d'assessorament, d'oci, de socialització i d'arrelament al territori. Ara bé, per dignificar aquests espais amb recursos i serveis de qualitat, és imprescindible disposar de finançament, que puguin haver-hi pressupostos i aquesta partida pressupostària pugui continuar impulsant projectes, serveis i ajudes, tan necessàries per a la joventut del món local.

També cal destacar la importància dels plans estratègics compartits, que han permès alinear esforços institucionals i fer un salt qualitatiu en les polítiques de joventut. En aquest sentit, la col·laboració entre administracions, doncs, demostra que és clau per poder donar resposta a necessitats que emergeixen en contextos d'incertesa i complexitat. Això és especialment rellevant en àmbits com l'habitatge i l'accés al mercat laboral, fonamentals per a l'emancipació juvenil, poder comptar, com explica l'estudi, amb bosses de treball, oficines d'orientació per poder donar informació sobre drets laborals i també sobre ajudes a l'habitatge, per tal que arribin a tots els territoris i tots els joves ho puguin conèixer.

També són importants iniciatives com, per exemple, les fires locals o comarcals de formació i ocupació, que contribueixen a garantir l'equitat territorial i permeten que els joves puguin conèixer les seves opcions sense haver de desplaçar-se, conèixer les oportunitats dels seus territoris. Tanmateix, l'estudi assenyala àmbits on cal reforçar l'acció, reptes, no?, que, encara que les dades són del 2022, continuen força vigents. Com, per exemple, l'àmbit de la salut mental i emocional, on només els projectes a municipis arriben a un 20,3 per cent. Els serveis de salut mental amb una acció preventiva són claus i creiem que són importants per tal d'acompanyar la joventut, les seves famílies i els professionals en els seus malestars i evitar que aquests puguin derivar en mals majors.

També parla que cal reforçar les polítiques d'equitat i inclusió per tal de garantir la igualtat d'oportunitats, com la interculturalitat i la inclusió social, ja que aquestes tenen una presència menor. Cal garantir que les joventuts d'origen divers o amb capacitats diferents i de classe treballadora també trobin polítiques i espais que els acullin i els interpel·lin directament. Des de la JSC tenim clar que les polítiques de joventut han de ser transversals, interseccionals i equitatives arreu del territori per donar resposta a les necessitats i inquietuds de la joventut catalana, i per això cal comptar amb la seva veu i participació.

Per acabar, m'agradaria acabar amb una pregunta: com es treballa aquesta complementarietat de les polítiques interinstitucionals entre municipis i consells comarcals que l'estudi també reflecteix?

Gràcies.

El president

Gràcies. I per part del Consell Nacional de la Joventut, té la paraula el senyor Joan Font.

Joan Font Valverde

En primer lloc, agrair l'estudi presentat, agrair la feina. I crec que, com a mínim, totes les entitats membres del consell agraïm aquests estudis que es van fent de forma freqüent, perquè ens donen una línia de continuïtat de dades que per la nostra

feina al consell, doncs, ens són molt útils. Posem valor en el paper que té l'observatori a l'hora de proporcionar aquestes dades i com a principal organisme que les genera.

Un dels objectius que ens hem proposat com a consell nacional ha estat obtenir dades sobre com el jovent viu i sobreviu a la crisi de l'habitatge, crisi que queda palesa en aquest document, donat que aquestes dades sobre específicament la joventut, sobretot dades objectives, són difícils d'obtenir o no existeixen. Aquestes dades són necessàries si volem dur a terme polítiques i projectes que cerquin combatre una de les problemàtiques més importants, sinó potser la més important del nostre país, i en específic del jovent. Com ja heu dit, s'han de fer polítiques, però s'han de fer polítiques bé. I el que passa és que sense dades caminem amb els ulls embenats.

Precisament per aquestes raons, nosaltres participem en aquesta ordenació de dades i hem portat un projecte, hem dut a terme un projecte que fa un estudi sobre els desplaçaments que ha de fer la joventut quan estudia, treballa o simplement cerca una oportunitat d'emancipar-se d'una forma assequible o que es pugui permetre i quin impacte té aquest desplaçament en la seva capacitat d'associar-se i organitzar-se, entenent que si una persona jove no pot arrelar en un territori perquè s'ha de desplaçar o al territori on estava arrelat no hi pot viure perquè l'habitatge no és assequible, això dificulta la seva capacitat d'associar-se.

I això també ho busquem relacionar amb la dificultat en fer relleu en la qual es troben moltes de les nostres organitzacions i associacions membres. No volem quedar simplement a Barcelona, sinó que també volem fer aquest estudi amb la territorialitat màxima possible, comptant Barcelona, òbviament, però arribant a llocs com la Vall d'en Bas o Calldetenes.

També demanaríem si ens poguessin facilitar un cens o si es pogués crear un cens de les entitats juvenils, donat que un altre dels nostres projectes, on busquem posar en contacte i facilitar la coordinació entre entitats juvenils de caire local i no nacional, se'ns fa difícil aquest projecte si no tenim el coneixement d'aquestes associacions.

Volem remarcar que ens hem reunit en diferents ocasions amb l'observatori, hem exposat el nostre projecte i hem treballat per cercar una forma de tornar-lo realitat de forma conjunta, però per dificultats de pressupost i de personal això no ha estat possible.

Necessitem aquestes dades. Tornaré a repetir les frases, perquè crec que m'han quedat prou maques –i a tu també–, i són: si fem les coses, les hem de fer bé, hem de fer polítiques i hem de fer les polítiques bé, però per fer polítiques bé necessitem dades. Sense dades caminem amb els ulls embenats, no podem fer cap estudi si no tenim dades i no es pot fer cap política útil sense estudis.

Considerem que si hi ha algun organisme que ha de produir aquestes dades sou vosaltres i us donem la màxima confiança, igual que volem continuar treballant per poder fer estudis de forma conjunta i projectes de forma conjunta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Acabat el bloc d'intervencions dels grups, passem al torn de resposta per part de la senyora Monseny i la senyora Fabra. I tenen un temps de set minuts per respondre.

Myrte Monseny Martínez (directora de l'Observatori Català de la Joventut)

Bé, per on començar? Primerament, agraint a tots els grups parlamentaris les qüestions que ens han adreçat. I després, des de la més franca sinceritat, algunes de les respostes excedeixen la meva competència amb escreix; per tant, intentaré cenyir-me a allò que jo puc contestar amb propietat, i disculpeu-me si hi ha alguna de les qüestions que queda pendent.

La diputada Mar Besses, no?, ens ha parlat del tema de la importància d'aquests recursos, de les desigualtats territorials, de la necessitat de fer accions prioritàries, més eines d'acompanyament, de l'arrelament del territori, de la cohesió social. Jo crec que aquí hem de diferenciar, d'una banda, el que és el suport econòmic i, d'altra banda, el reconeixement institucional. Com comentava la Saleta Fabra, les diferents onades de les enquestes una cosa que reflecteixen és que en el tema dels plans locals de joventut dels ens locals hi ha una certa estabilitat. Vam créixer molt, hem tocat, d'alguna manera, sostre i s'ha estabilitzat.

Per tant, jo crec que és una eina que potser en el cas dels municipis més petits s'adapta o es pot transformar, però que és una constant. La gent que s'ha sumat normalment al carro de fer un pla local, doncs, l'ha mantingut, ha mantingut la voluntat de fer polítiques. Haurà canviat potser la forma. Precisament l'enquesta el que recull, hi ha canvis, no negarem això, però les polítiques de joventut ja fa més de trenta anys, quasi quaranta, no sé exactament ara la xifra, però que funcionen.

Una altra cosa és, des de que es va aprovar la llei a ara, no?, pos què és el que hem pogut avançar o fins on hem pogut arribar. Doncs aquí segurament hi ha reptes pendents. I segurament, en el tema del finançament hi ha hagut canvis, però això sí que és un aspecte que des de l'observatori català no treballem. Per tant, sí que intentem donar el màxim suport, sí que considerem que és un puntal estratègic.

Recordar que l'enquesta és lo que ens responen els municipis i els consells comarcals, per tant, és evident que ells ho consideren important; però després això com s'acaba materialitzant, entenc que aquí hi ha una conjuntura, no?, política, econòmica de país que en funció de les circumstàncies..., i segurament en aquest Parlament ho treballeu en molts àmbits. I des de l'observatori el que fem és recollir aquesta resposta que ens arriba del món local, que creiem que és important per dissenyar aquestes polítiques, per posar-los a vostès sobre la taula aquestes dades, perquè puguin ser útils. Però que nosaltres com a observatori no entrem a valorar el tema econòmic, perquè entenc que no és el que ens competeix aquí. Però, com deia, jo crec això, que hi ha una solidesa institucional. I que hi ha un repte d'actualitzar la llei? Segurament sí, esperem que tinguem oportunitat de veure-ho.

Després, el senyor Jofre Mont, de Junts, no?, ens parlava que són uns bons marcs estratègics; nosaltres també creiem molt que el concepte de marc estratègic és molt important, perquè si alguna cosa tenen les polítiques de joventut és que són molt complexes, és a dir, parlem de les polítiques que s'adrecen a les persones joves, però toquem molts àmbits i volem que aquestes polítiques siguin integrals. I això revesteix una complexitat molt elevada. Per tant, toquem temes des de cultura, habitatge, educació..., i com fer que això, d'alguna manera, funcioni, doncs, només ens queda fer-ho a través de marcs estratègics i a més que contemplin els diferents nivells de l'Administració, ens locals, consells comarcals, diputacions, la pròpia Generalitat, l'Estat, etcètera.

Per tant, sí, estem efectivament d'acord que són importants aquests marcs estratègics, però també hi ha una realitat, i és que estem travessats per unes crisis que no són només a nivell de l'Estat espanyol, sinó que són a nivell europeu, internacional, etcètera. El tema de l'habitatge no és una cosa que se circumscrigui només a una cosa que puguem solucionar. I, per tant, són imprescindibles aquests marcs estratègics i veure com a partir d'aquí busquem sinergies, no? I com fem arribar això al territori, doncs, també és un gran repte. Això és així.

En aquest sentit, d'alguna manera, trencar una llança també en favor de les polítiques de joventut, perquè sí que hem sigut bastant pioners a l'hora de donar suport als municipis petits, a l'hora de fer-hi arribar figures de perfil tècnic; hem aconseguit en municipis molt petits, a través de les figures del perfil tècnic compartit i d'altres, fer arribar les polítiques de joventut al territori. Una altra cosa és que el repte és gran i potser no hem arribat tan enllà com voldríem, o a vegades

ens costa sostenir aquesta estructura. Però en el sentit d'equilibri territorial i de presència al territori, jo considero que al llarg de l'històric s'ha intentat mantenir.

En tot cas, com comentava, no?, com es va elaborar el pla nacional, si hi ha ganes de participar en el pla d'actuació, doncs, nosaltres creiem que és imprescindible aquesta complicitat, tant amb les entitats, persones joves, com amb els grups parlamentaris. Per tant, jo crec que serà de gran interès que ens puguem sumar a l'elaboració i millora de tots aquests marcs que tenim.

Després, el company del PP, el Pau Ferran, parlava d'altres temàtiques que potser no queden més específicament recollides a l'enquesta. Però sí que, com us deia, aquesta enquesta..., bé, això la Saleta ho podria complementar millor que jo, però aquesta comparabilitat entre diferents onades, i que, a més, òbviament ens centrem en aquells aspectes del pla nacional i aquests eixos que estan dibuixats allà. Que, a més, és un marc, el pla nacional, que sempre, amb més fortuna o menys, s'intenta que sigui consensuat, en què es convida a participar en diferents espais. I, per tant, les preguntes que fem als ens locals són en relació amb aquestes polítiques que venen, d'alguna manera, emparades en aquest paraigües.

I sí que intentem incorporar temàtiques noves, com ha dit la Saleta; el tema de com s'incorpora l'ecologisme en les polítiques de joventut, etcètera és una novetat, i d'altres..., no es descarta que en puguin aparèixer de noves. Sí que mantenir-se, amb la velocitat que canvia el món, actualitzat és complex, però, d'alguna manera, entenc que hem d'estar atents als temes que vagin sortint.

En tot cas, també entenem que aquesta enquesta no és una enquesta que vagi adreçada a les persones joves, sinó que va adreçada als municipis. Per tant, estem parlant en tot moment de polítiques dels ens locals. En aquest cas, no és una enquesta d'opinió sobre què preocupa les persones joves, sinó que el que estem preguntant als municipis és: «Quines polítiques esteu fent?», «què creieu que funciona?», «què necessiteu?», etcètera. Per tant, una mica establir aquest matís, perquè en relació..., no estem preguntant quines són les inquietuds del col·lectiu juvenil, sinó quines polítiques estan fent els ens locals.

Després, la diputada de VOX, la Júlia Calvet, parlava d'aquesta necessitat de més recursos, de com arriben, de com dediquen el temps a tràmits administratius. També s'ha de dir que els ens locals tenen sobirania pròpia per decidir com destinen el temps. És a dir, que ells ens estan traslladant la seva percepció, que en aquest cas l'acollim i ens la fem nostra, però que no és des de l'Administració supralocal que els indiquem com han de repartir el seu temps, sinó que ells ens estan traslladant aquest neguit. I a partir d'aquí, doncs, nosaltres el que sí que podem pensar són polítiques o estratègies que els facilitin, ja sigui a nivell de formació, de facilitar eines, que els tràmits burocràtics siguin el més lleugers possible. Però, d'alguna manera, entenc que el que estem fent és recollir aquesta dificultat i intentar pensar a partir d'aquí estratègies que puguin ser útils per facilitar-los la vida.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Veig que m'estic allargant, disculpeu, com que són moltes intervencions i intento donar resposta a tothom, m'he passat del temps.

Després, el diputat..., l'Arnau Morales, de Comuns, també parlava d'aquesta idea d'equilibri territorial, que ja l'hem tractat una mica. Ha parlat de la dificultat de l'habitatge. Efectivament, aquest és un problema molt gros que afecta les persones joves i a molts altres col·lectius i és com el gran elefant a dintre la sala. A partir d'aquí, com arribem a enfrontar-nos a problemes d'aquest calat, si no és a través de plans estratègics de molt ample dallò, simplement, de les polítiques de joventut des dels centres locals és difícil, no? Per tant, d'aquí neix aquesta idea de la importància d'aquesta estratègia.

Finalment, també recullo la paraula de l'Alba Romero, dels Socialistes, que ens parlava de com és aquesta complementarietat, que, com hem vist a les dades, reflecteix molt bé que és veritat que els ajuntaments són els que fan aquesta primera

atenció més directa i, per tant, es focalitzen sovint en aquesta part que és més, diguéssim, de polítiques afirmatives, com comentava la Saleta, que tenen més a veure amb aquesta activitat i neguit. I són els consells comarcals que tenen més capacitat d'estratègia, de crear línies més àmplies que es poden focalitzar més en l'emancipació. I això també fa vegades que alguns atenguin una franja més jove o més adulta dintre del propi col·lectiu juvenil.

En tot cas, per sintetitzar una mica, simplement recollir aquesta idea de que les polítiques de joventut són molt complexes, perquè hem de tocar moltes tecles, no?, les accions que afecten les persones joves són molt diverses. I, a partir d'aquí, ja en anteriors plans nacionals hi havia aquesta idea, les tres is, d'interdepartamentalitat, interinstitucionalitat, integralitat. Si no aconseguim, d'alguna manera, fer que els engranatges dels ajuntaments, els consells comarcals, la Generalitat, diputacions, els agents, el consell, tots plegats, les entitats, totes les professionals, fins i tot els investigadors, fer que els engranatges vagin tots a la vegada, és difícil a reptes tan complexos en una societat com l'actual, en què tot és tan volàtil i tan canviant, poder donar-hi respostes.

A partir d'aquí, nosaltres com a observatori el que intentem és facilitar dades robustes, rigoroses, posar dades, posar llum que, d'alguna manera, pugui ajudar a totes aquelles persones que esteu en aquesta cambra, doncs, a pensar polítiques, no?, que després traslladeu a través dels partits, a través d'allà on sigueu, siguin ajuntaments o consells, a poder sumar tots en favor de la població jove, que és l'objectiu compartit per tots.

I també, una cosa que m'he oblidat en la introducció i que no volia deixar de dir és agrair als ajuntaments i als consells que ens responen l'enquesta la seva dedicació, perquè forma part també d'una tasca d'aquestes burocràtiques més que han de fer. Però nosaltres creiem que realment això té un significat, té un rèdit i ens serveix per estar avui aquí rendint comptes i situant-nos tots més amb relació a la problemàtica.

I ja sí que ja acabo. *(Remor de veus.)* Comentar als companys del consell nacional, no?, que ens llançaven aquesta pregunta més directa, igual que aspirem que els ens locals treballin interdepartamentalment i coordinadament, nosaltres també estem intentant treballar amb els altres departaments. I aquesta demanda específica que ens vau fer, doncs, d'alguna manera, estem en vies d'explorar si amb altres departaments de la pròpia Generalitat ens en sortim per vehicular fer aquest estudi, que, òbviament, seria molt interessant i que a nosaltres també ens interessaria algun dia poder estar aquí compartint aquestes dades. Però de moment ho estem treballant.

El president

Molt bé, moltíssimes gràcies per la seva compareixença.

I donat que no hi ha més punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i onze minuts.